

SREČA IMA NOV NASLOV

1. dejanje

Razkošna satenasta šatulja napove usodo

Škatla, ki je ležala na kuhinjski mizi, je bila videti kot stara razkošna šatulja za nakit, oblečena v škrlatno rdeč saten. Vendar je bil pokrov steklen in na njem je pisalo z okrašenimi reliefnimi črkami: *Who will your lover be?* Pod steklom, na plošči lesketajoče se peščene barve je bila narisana mlada oseba nedoločljivega spola z bujnimi rdečimi lasmi, precej razgaljena, vendar v škorenjčkih in z velikimi krili na hrbtu. V rokah je držala lok z naperjeno puščico. Spominjala je na Kupidu. Številne, v ploščo vtisnjene vdolbinice so imele srčasto obliko; pri nekaterih vdolbinicah je bil pripisan samostalnik, pri drugih pridevnik. Tri srebrne kroglice so se kotalikale sem ter tja v napetem pričakovanju. (Kdo bo tvoj ljubimec?)

Okoli mize so sedela štiri dekleta, štiri »cimre«, štiri prijateljice.

»Ženska božja, le kje si staknila ta kič! Grem stavit, da v Angliji,« se je zgrožena zakrohotala Doris, a nikakor ni mogla odlepiti oči od škatle. »In kako dolgo si nam ga prikrivala!«

Nadja, čedna debeluška s pristno oranžnimi kodri, si je vznemirjeno prižgala že tretjo cigareto. »Res, Zorica. Ni lepo od tebe, da kaj skrivaš pred svojimi »cimrami«. Če ne bi jaz odkrila škatle po golem naključju, ne bi nikoli izvedele, kakšnega »laverja« bomo imele,« je šaljivo očitala prijateljici.

Lastnica skrivnostne šatulje je bila drobna, občutljiva temnolaska, katere ded je že dolgo živel v Ljubljani ter dodatno služil z oddajo stanovanj v hiši, prisluženi z »gastarbajtarskimi« markami.

»Kaj naj vam rečem,« se je nekoliko v zadregi nasmehnila. »Nekega dne je prišla Nathalie, moja *landlady*, in me zvlekla v neko majhno starinarnico v okraju, kjer so imeli hišo. Hote-la je kupiti kakšno starinsko vazo ali svečnik, kaj vem, nekaj

za svoje novo stanovanje. Takoj ko sem stopila v trgovino, sem zagledala to šatuljo na vitrini med kupom drugih stvari. Trudila sem se, da bi jo pozabila, pa ni šlo. Preden sem odpoštovala domov, sem se vrnila v starinarnico in jo kupila, čeprav ni bila poceni. Zdi se mi, da me je prav poklicala k sebi.«

»Joj, Zorica, čisto tebi podobno,« je vzkliknila Nadja. »Tebe vedno nagovori kaka čarovnija. Ampak menda ne misliš, da te lahko nagovori škatla,« je dodala ter si nemirno raztegovala kodre. V štirih letih, ki so jih dotlej prebile skupaj, je ugotovila, da je Zorica precej drugačna od njih. Zelo jo je spoštovala, še posebno zato, ker se je ob študiju preživljala sama, sprva z inštrukcijami, potem s prevajanjem; vendar je nekaj na njej Nadjo plašilo. Nekako preveč zrela se ji je zdela za svoja leta; pogosto je govorila o stvareh, ki jih nobena ni prav dobro razumela.

Zorica je resno pogledala svoje »cimre«. »Mene je nagovorila in zdaj je tu. Zdi pa se mi, da je vas začarala še bolj kot mene,« je pripomnila.

»Sranje je to, da nas v resnici vse skupaj blazno zanima, kaj bodo pokazale kroglice,« se je prisiljeno zasmejala Doris in si tudi ona šarila po laseh. Bila je ena tistih bodočih mladih, ambicioznih ekonomistk, ki vedno preveč odkrito povejo, kar mislijo in rade tekmujejo z moškimi. »Bomo pogledale? Nič nas ne stane.«

Edina, ki je molče strmela zdaj v škrlatno šatuljo zdaj v prijateljice, je bila Rubi. Začarala jo je tako kot sprva Zorico. Zavzeto je spremljala kotalikanje kroglic, ki so za Doris pokazale, da bo njen ljubi dobrosrčen »sfaliran« študent, Nadji pa so namenile resnega *gentlemana* srednjih let.

Nastal je vsesplošen direndaj. Zorica je zafrkavala Doris in Nadjo, ki sta v smehu protestirali. Potem so vse tri skupaj nekaj časa pretresale možne posledice takšne izbire. Ko je naposled v njihovih glavah dobesedno brenčalo od vznemirjenosti in govorjenja, so se spomnile na Rubi.

»Za Rubi še nismo pogledale,« je rekla Nadja in ploskala.

»Za Rubi ne bomo nič gledale,« je pribila Doris ter svareče zažugala družbici. »Poročila se je, se odselila in nas pustila na cedilu.«

»Pošteno bi bilo, da bi.«

»Mogoče ji pa ne bo všeč. Mogoče je Teo njen pravi in edini.«

»Ah, ne pretiravajmo. Kdo v enaindvajsetem stoletju še verjame v te »šlogarske fore«! Jaz še v ljubezenske ne več. Vse skupaj je samo za kratkočasje.«

»Ne vem, ali je res. Slišala sem že, da so se ljudje igrali s takimi rečmi, potem pa so se napovedi uresničile,« je negotovo rekla Nadja in si kar naprej popravljala sončna očala, ki jih je imela zataknjena v laseh. Skoraj ji je postalo žal, da je tako silila v Zorico, naj jim pokaže šatuljo.

»Eh, daj, ti in tvoja psihologija! Komaj čakam, da bom spoznala tvojega starčka, da o svojem mehkužnem študentku sploh ne govorim. Ravno za skupaj bova,« se je norčevala Doris. Vedno se je norčevala iz tistega, česar ni mogla obvladati.

»Doris, nehaj! Zdiš se mi kar malo histerična. Ponavadi nisi nikoli taka,« je zaskrbljeno odvrnila Nadja.

»Ne pretiravaj, ti pravim. Moških bedarij sem sita do konca življenja. Kaj mi bo potem tale škatla spremenila!«

»Hej, Rubi!« je zdajci zaklicala Zorica in stresla prijateljico za roko.

Rubi jo je pogledala, potem je pogledala še drugi dve. »Sem jaz na vrsti, kajne?« je napeto vprašala. »Nekaj sem se zamislila.«

»Odplavala kot vedno,« je pritrdila Nadja. »Daj, Zorica, prav zanima me, kakšnega »laverja« je usoda namenila naši baletki.« Radovednost je premagala previdnost.

»Mogoče bo tokrat sreča našla pravi naslov,« se je norčevala Doris. Hotela se je šaliti, pa je zvenelo nekako trpko.

Zorica je negotovo pogledala Rubi. »Bi res rada?« je vprašala z nasmehom. Za hip si je močno zaželela, da šatulje ne bi kupila.

»Seveda hočem vedeti. Stavim, da bo moj »laver« lepši in boljši od vajinih,« se je samozavestno bahala Rubi. »Vzela ga bom za rezervo, ker je Teo itak vse dni v službi.«

Zorica je potresla šatuljo ter jo postavila na mizo. Kroglice so se dolgo nemirno kotalikale sem ter tja, kakor da se ne morejo odločiti, kam bi se usmerile. Nazadnje je prva obstala v vdolbinici s pripisom *skrivnost*, druga v vdolbinici s pripisom *očarljiv*, tretja pa ob besedi *popotnik*.

»Ooooo!« so vzkliknile vse tri vznemirjene.

»Tako je, kot si rekla, Doris. Ti srečnica!« je vzkliknila Nadja in Rubi prijateljsko cmoknila na lice.

Doris se je namrdnila. »Za moj okus je kombinacija preveč posebna. Nekaj vzvišenega, neresničnega, kaj vem. *Skrivnost*, *očarljiv popotnik*. Čakaj – mi lahko poveš, kaj bi s takim tipom?«

Rubi se je delala brezbrizno. Razigrano je skomignila z rameni. »Preživljala bi vznemirljive romantične večere ob svečah, ko bi mi pripovedoval o svojih skrivnostnih doživetjih. Plesala bi in hodila na izbrane zabave.«

»Ker je Teo itak vse dni v službi,« sta v en glas zapeli Nadja in Doris.

»Vsak dobi tisto, kar mu ob določenem času pripada, se vam ne zdi?« je zamišljeno zaključila Zorica. »Evo, narezala sem še malo »štrudla«. Naj skuham še eno kavo?«

Takrat je pozvonil telefon. Teo je čakal Rubi pred hišo, kot sta se zmenila. Vzela je svojo veliko torbo z opremo ter se poslovila.

»Daj, pridi jutri zjutraj, jutri si prosta,« ji je namignila Zorica, ko jo je šla pospremit. »Sami bova. Nadja dela, Doris pa se dela da hodi na predavanja,« je dodala in nagajivo pogledala dekleti.

»Čakaj se, Zorica, ko prideš nazaj!« je zaklicala za njima Nadja. »Rubi bom pa še malo zaslišala v ponedeljek v službi.«

»Rubi, nikar ne misli preveč na to škatlo. Tebe vse zmeša!« je vpila Doris. »Tak moški ne obstaja. Če pa, je samo za zga-go. In ti, Zorica, pridi sem, da pogledamo še zate!«

»Aha, res je, Doris. Ona se je kar potuhnila. Noče, da vemo, kakega bo imela,« je vzkliknila Nadja. »Morda ga pa že ima, pa ga skriva. Kot škatlo ...«

Zorica je zamahnila z roko. »Zame še ni pravi čas,« je veselo zaklicala. Pri vratih je objela Rubi. »Odkar si se odselila, te skoraj nikoli ni blizu. Oglasi se še, da se bova pogovarjali, kot sva se včasih.«

»O, živijo, ljubi moj,« je Rubi nežno rekla Teu, ko je prisešla v avto, ter ga poljubila. V sebi pa je čutila, da ni nič več tako, kakor je bilo še pred dvema urama. Vendar naslednji dan ni šla k Zorici. Tudi naslednji teden ne, čeravno jo je hudo mikalo. In na vso moč se je poskušala otresti misli na rdečo satenasto šatuljo.

2. dejanje

Viski z Živkom sproži odločilni kamenček

Teo je bil že nekaj let zdravnik v zasebni praksi. S starejšim kolegom, ki je bil priznan splošni zdravnik, sta skupaj odprla ambulantno in delala vse dneve. Ko se je Teo proti večeru ves zdelan in redkobeseden prikazal doma, je Rubi s kratkim poljubom za slovo hitela na predstavo in se vračala pozno. Ko se je zjutraj Teo odpravljal v ordinacijo, je Rubi še trdno spala. Včasih nista preživela skupaj niti enega popoldneva v tednu, včasih je delo požrlo tudi soboto in nedeljo. Rubi je začela razmišljati o otrocih, ko pa je uvidela, da se je Teo zagnal v kariero, je odnehala. Bil je ves vzhičen, ker mu je šlo sijajno in se je lahko šopiril pri družinskem kosilu, posebno pred očetom. Hotel je izpolniti njegova pretirana pričakovanja ter postati Rubin mecen, kakor je v navadi pri bogatih in vplivnih krogih. A postal je Živkov pokrovitelj in Rubina slaba vest. Nenehno se ji je dozdevalo, da ona ne upravičuje njihovih pričakovanj kot umetnica. Na vsakem družinskem srečanju so prijazno prikrito vrtali vanjo z vprašanji, ki so jo spravljala v zadrego. Hoteli so, da bi nastopala v tujini, da bi se potem lahko hvalisali z njenim imenom in dosežki. Če je Teo že tako radodaren, da podpira njene umetniške nastope. Rajši pa bi rekli muhe ... Vsa teža gledališkega življenja je padla nanjo.

Nič več ni bila svobodna v svojih »odštekanih« domišljajskih projektih; postala je odvisna od moža, od njegove družine, od gledališča. Vsi, razen Živka, so pritiskali nanjo, da se je gnala čez vse meje. Po hudi pljučnici se ni pobrala več kot dva meseca. Veliko lažje je prenašala bolečine v mišicah in sklepih, ki so jo občasno pestile zaradi napornih vaj, kakor drobno najedanje v duši. Dneve in dneve je preležala v postelji, bleda, shujšana, sama s svojimi mislimi. Postalo ji je jasno, da se ne bo vrnila v Živkovo gledališče. Da ne zmore. Pobegnila je v uradniško delo z razumnim izgovorom, da bo vsaj ona malo poskrbela za njun zakon.

Torej se je Rubi kakšne tri leta po poroki poslovila od svojega poklica ter se ob Živkovem odločnem nasprotovanju in z Nadjino pomočjo zaposlila v zavarovalnici.

Sprememba je bila nepričakovana in grozna. Zgodnje vstajanje in posedanje v zaprti pisarni jo je dušilo. Nobenega gibanja, nič glasbe in plesa, nobenega razpravljanja ob pijači po predstavah. Nobenega vznemirjenja pred nastopom, nategla bitja srca, prepotenih teles in vonja po kulisah. Ploskanje so zamenjali dolgočasni in topi udarci na tipkovnico. O, bog, kako težko delo imajo uradniki! Le zakaj se tako grebejo zanj? je večkrat pomislila medtem, ko je tipkala na računalnik in premetavala papirje. Teden za tednom je prihajala domov, vedno bolj utrujena od dolgočasje, z bolečim vratom in praznim pričakovanjem kdo ve česa.

Teo je šele po letu in pol opazil, da se je njegova umetnica, v katero se je do ušes zaljubil kot sveže pečeni zdravnik, popolnoma spremenila. Lupina se je še vedno dopadljivo razkazovala očem, notranjost pa je izlužilo pusto pisarniško delo in vsakdanjost, ki je nista več znala deliti. Najprej ga je zgrabila panika, da mu razpada zakon. Toda mogočno kolesje posla in obveznosti ga je zgrabilo z vso silo ter ga potiskalo dalje. Kadar je zagledal Rubi in začutil njeno prisotnost, je nekaj v njem zahrepenelo po spremembi. In po vsaki uri, preživeti z njo, si je obljubil, da se bo spremenil. Da bo obnovil zvezo, kakršno sta imela na začetku. A že naslednji dan se je izgubil med kartotekami bolnikov, poslovnimi sestanki ter študijem. In pomislil je – z grenkim priokusom – da je takšno pač življenje

in da se tukaj ne da kaj dosti napraviti. Zakaj bi se delal, da je pametnejši od drugih. Vsi, ki jih je srečeval, so nemočno ugotavljali, da se jim godi enako.

Nekega meglenega večera je Tea pred ordinacijo pričakal Živko.

Ko ga je Teo zagledal, kako zmrzuje v avtu, se je na glas zasmel. »Saj me čakaš kot kakšen zaljubljenec svojo žensko,« ga je podražil. »Če si bolan – sam veš, da bi te vzel mimo vrste.«

Živko je spustil steklo. »Ne vem, če bi čakal predmet svojega poželenja tako dolgo,« mu je zabrusil. »Bolan tudi nisem. Zato se mi pa ti zdiš nekam čudno kilav. Dobro ti bo delo, če kakšnega spijskega skupaj. Že dolgo ga nisva.«

Teo se je uprl. Izgovarjal se je, da je utrujen, da ga doma čaka Rubi, da mora še prevesti neki strokovni tekst, ker imajo konec tedna seminar ...

Živko ga ni poslušal. Odvlekel ga je v barček pri Ljubljani, kjer so radi posedali s kolegi iz gledališča.

Po drugem viskiju se je Teu sicer povrnila barva v obraz, ne pa tudi dobra volja.

»Tak si, kot da bi končno vstal od mrtvih,« je dramatično izjavil Živko. »Že nekaj mesecev se mi zdi, da srečujem mrtvaka.«

»Ej! Ej! Ej! Ne bom poslušal takšnih šal. Grozne so,« ga je z roko ustavil Teo. Hotel se je nekaj peteliniti, a mu je utrujenost vzela moč. Sklonil se je nad kozarec in zmajal z glavo. »Kaj naj ti rečem, Živko? Priznam no, da sem se zaplezal, zdaj pa ne vem, kaj naj. Hotel sem samo, da bi Neli Rubina imela resnično sanjskega moža, če se je zaradi njega že sporekla s starši.«

»Povsem se strinjam s tabo,« se je posmehnil Živko. »Sanjski si, dobesedno. Rubi lahko samo še sanjari o tebi, saj te skoraj nikoli ne vidi.«

»Kdaj jo vidim pa jaz?« je vzkipek Teo razdraženo. Naenkrat se je počutil strašno krivega. Sovražil je ta občutek.

Živko je preslišal njegov medklic. »Poslušaj, Teo. Odkrito ti bom povedal nekaj. Moje gledališče se je v glavnem živelo samo. Od predstav in od našega bara. Takšen je bil tudi namen. Sprejel sem tvoje pokroviteljstvo le zato, ker sem hotel, da bi Rubi delala v mojem gledališču. Bila je vrhunska plesalka, polna res dobrih idej, navdih ji je deloval sto na uro. Njene predstave so se prodajale za med. Bojim pa se, da sta skoraj dve leti sedenja za računalnikom požrli njeno kariero. Tudi na tvoj račun.«

»Sreča se ni znašla na pravem naslovu,« se je žalobno posmehnil Teo ter skomignil z rameni. »Ne, še slabše – zgrešila ga je.« Naročil je še en najboljši viski zase in drugo pivo za Živka.

»Nič ti ne pomaga, če se delaš še takega reveža,« se je razjezil Živko. »Ne bom več gledal, kako se Rubi uničuje, kako se greš ti »supermena« v zdravstvu, medtem ko vajina zveza propada.«

Po tem izbruhu sta umolknila in vsak zase premlevala zadevo.

Čez čas je Živko ugasnil cigareto in rekel sočutno: »Pa saj te ne obsojam, Teo. Oprosti, da ti odkrito povem; že zelo dolgo se poznavata, zato ne bodi užaljen. Tvoj oče je zajeban. Jaz sem se ga vedno bal. Prav dobro pa razumem, da si mu hotel ustreči, saj je tvoj oče. Ali pa si hotel ustreči sebi, meni, Rubi, kaj vem, komu še. Uspelo ti je, priznan zdravnik si, zaslužiš bajno, garaš nevzdržno – ampak zakaj, hudiča? Kdaj zapraviš tisti vražji denar, ko pa z Rubi nikdar nikamor ne gresta? Voziš se naokoli s »kripo«, ker si ne utegneš kupiti boljšega avta. Npr kdaj si bil nazadnje v gledališču?«

Teo je postajal vse bolj razdražen. »Bil sem na tvoji preklemani premieri *Deklica s pavjim repom* ali kaj že,« je sitno ugovarjal. Viski je začel delovati nekako v nasprotni smeri.

Živko ga je prijateljsko potrepljal po rami. »Na svetu je še polno drugih gledališč, Teo. Pa ne samo gledaliških. Vse polno božanskih koticikov, ki samo čakajo, da jih odkriješ s svojim denarjem ...«

»Jebemti, si zoprni,« ga je nadrl Teo in se odmaknil. »Prignal si me sem, v to zakajeno beznico, da si bom navlekel

še raka. Zraven še sam puhaš vame ta prekleti dim. Če že res hočeš, ti še jaz naravnost povem, da sem čez glavo sit – me slišiš? – sit sem – ne samo tvojega – vseh gledališč, plesa, predstav, nastopov, oblačenja, slačenja, šemljenja, transvestizma vsakršne sorte, pedrskih plesalcev, pametnih pogovorov in vseh ostalih kurčevih umetniških pizdarij. Račun!«

Živko je že dolgo poznal Tea. Njuni družini sta stanovali v sosednih vilah pod Gradom. Med njima se je že v otroštvu spletlo nekakšno neobičajno prijateljstvo. Teo, ki si je neizmerno želel brata, pa ga ni dobil, je vzel mlajšega sosedovega dečka za svojega. Bdel je nad njegovimi norimi domislicami ter ga pogosto ošteval kot pravi veliki brat. Toda Živko se ni dal motiti. Pazil je le, da ga ni izzival. Hitro je ugotovil, da je Teo človek s srcem in dušo, a vzkipljivega značaja, in da ga njegov predolgi jezik žal včasih nehote prehitijo po desni. Živko na srečo ni bil zamerljiv. Vendar pa so Tea zelo radi dražili drugi otroci v ulici. Takrat je Živko nastopal kot njegov zagovornik in ga miril, da se ni prevečkrat stepel. Navadno je Teovo razsajanje trajalo kratko, potem je spet posijalo sonce. Zato se je tudi tokrat samo potihoma režal Teovemu izpadu. Ni ga jemal pretirano resno.

Teu pa ni bilo do smeha, še manj do takšnega smeha. Živkove besede so ga zadele v živo; na svoje besede je pozabil, še preden jih je izrekel do konca. Viski mu je naredil v glavi nevzdržen nered. Planil je pokonci, se nagnil čez mizo ter zgrabil Živka za ovratnik puloverja.

»Najrajši bi ti zavil vrat, tukaj, na licu mesta,« je zakričal vanj. »Briga me za vse. Za tisto tvojo zajebano, ekstravaganтно, čudaško, sprevrženo famijlo. Tvoja mama pri šestdesetih hodi poleti naokoli s krilom na bokih in razkritim trebuhom kot kakšna mlada plesalka trebušnega plesa.«

Živko se je s ponosom spomnil na poletje. Vsi so gledali za njima, ko sta z mamo pohajkovala po Portorožu. Pa ne zaradi njegove slave, pač pa zaradi materine živahnosti in lepote. V sebi je nosila mladostni čar, ki ga je njegov oče oboževal do zadnjega diha.

»Moja mama ga lahko kaže pri šestdesetih, ti ga pri triintri-desetih skrivaš,« je podražil prijatelja.

A Teo je našel svojo iztočnico in je hotel dokončati misel. »Boli me kurac, če ste občutljivi umetniki. Niste. Zajedalska sodrga ste, ki živi na tuje stroške.«

Zdaj je oče spregovoril skozi tvoja usta, je pomislil Živko in Teo se mu je skoraj malce zasmilil. Porinil ga je nazaj na stol, plačal zapitek, potem ga je s težavo odvedel do avta ter ga zvrnil na sedež. Domov sta se pripeljala molče. In ko je Teo trudoma lezel v drugo nadstropje, je čutil goljufivo zadoščenje, da je končno z vso pravico povedal vse, kar se mu je zdelo, da ga že dolgo žre, v resnici pa tu ni bilo ničesar njegovega. Bilo je le plod hudobnih podtikanj njegovih nikdar zadovoljnih staršev.

Naslednje jutro sta ga napadla dva orjaška mačka: pijanski in moralni. Nabasal se je s tabletami proti glavobolu, a proti slabi vesti je bil čisto brez moči. Nič več ni bil prepričan, da je imel pravico izreči vse, kar je sinoči izrekel Živku. Spomin na nekatere izjave mu je pognal rdečico v obraz. V trenutku se je zavedel, da je bil – milo rečeno – krivičen in da se mu mora nujno čim prej opravičiti za svoje izpade. In zvečer, ko je zagledal na kavču spečo Rubi, sta ga zalila val kesa in neizmerne sreče hkrati. Sedel je k njej ter ji nežno pogladil dolge, svetle lase z obraza. »Neli Rubina, spomnil sem se, kaj bi lahko naredi zate. Presenetil te bom, ker te imam rad,« je zašepetal. Potem je šel v kuhinjo, si popekel obložene kruhke, ki mu jih je pripravila Rubi, in medtem ko je jedel, te besede zapisal na ovojnico od računa za elektriko, ki je ležala na kuhinjski mizi ter jih dvakrat podčrtal. Čeznje je položil svinčnik. Hotel je, da bi Rubi opazila sporočilo takoj, ko vstane.

3. dejanje

Omamni vonj vrtnic zbudi bolečo preteklost, slastna večerja pa skrita pričakovanja

Darian je prispel v Ljubljano neke vroče avgustovske sobote. Pripeljal se je v temno modrem BMW-ju x5, kot kakšen mladi »japi«.

»Kdaj si prispel? Kako je v Zagrebu?« je Rubi slišala veselo spraševati Tea po mobilniku. »Kako dolgo se nisva videla? Pet let? To pa je doba! Sploh nisem opazil, kdaj je minila. Kako so tvoji?« Potem se je obrnil k njej in pokril slušalko. »Naj ga povabim na večerjo?«

Rubi je stala za kuhinjskim pultom v dolgem, prosojnem sivem krilu in črnem puliju brez rokavov. Okrog pasu si je zavezala predpasnik ter strgala jabolka za pito. »Jasno. Saj prideta tudi Živko in Tatí. Čisto prava družba bomo.«

Rubi še nikoli ni srečala Dariana, ker je nenehoma delal kje v tujini in je veliko potoval. Je pa veliko slišala in brala o njem. Ko sta se poročila, je Teo povabil tudi strica, teto in bratranca iz Zagreba. Darian se je opravičil in poslal razkošno, vendar elegantno čestitko. Znova je bil namreč na gostovanju.

Ob sedmih je pozvonilo dvakrat, zadržano, uradno.

»Tole ni vajin obisk,« se je zarežal Živko in sklonjen pod mizo čahal Tatíja. »Tole je poštar. Grem stavit.« Bil je napravljen v svoj nadvse priljubljeni vinsko rdeči platneni suknjič in svetlo moder šal, ki je Tea spravljaj ob živce.

»Po čem sklepaš?« je vprašala Rubi in ga pogledala čez ramo.

»Ne veš? Poštar zvoni vedno dvakrat,« je resno pojasni Živko.

Teo ga je krcnil po glavi v znamenje, da je malo prismuknjen in šel odpret.

Darian je vstopil. V beli laneni obleki; lep, visok in oddaljen. Dobesedno priplaval je v kuhinjo. V rokah je držal velik šopek. »*Buket ruža iz domačeg vrta za mladu gospođu,*« se je očarljivo nasmehnil. (Šopek rož z domačega vrta za mlado gospo.)

Rubi se je obrisala v kuhinjsko krpo, preden mu je podala roko. Njuna pogleda sta se ujela. Zazdelo se ji je, da je bilo v trenutku vse odločeno, čeprav ni natančno vedela kaj. Vzne-mirjena je odmaknila oči, kakor da bi počela nekaj prepovedanega. Darian se je sklonil k njej ter jo poljubil na lice, kot je bilo v navadi. Vzela je vrtnice in jih pritisnila k sebi. Zadišale so omamno ter jo spomnile na dom. Odrinila je boleči spomin.

Večerja je bila slastna, dišeča jabolčna pita z ingverjem in smetano se je topila v ustih. Vendar je od vseh štirih to okusil le Teo. Nabasal se je z njo, da je bil skoraj štirioglat, pri tem pa je ves čas sam s sabo razpravljajl o pravilnosti in vzvišenosti okoliščin prehranjevanja, dokler se ni nenadoma zavedel, da predava. »Zato trdim, da so spremenjene okoliščine prehranjevanja lahko usodne za okus vsakega grižljaja,« je hitro zaključil svoj samogovor ter poplahlil pito s požirkom penine.

Živko, ki je čakal v svoji »klepetalnici«, je zgrabil priložnost. »A *propos* tega, kar je razlagal Teo – vzemimo npr ta kos jabolčne pite. Kdo ve, če bi bil v drugačnih okoliščinah enako božansko slasten. Po mojem ne, ker je vse povezano med seboj. Če sprožiš drugačen kamenček, se vsuje drugačen plaz,« je na pol filozofsko, na pol v šali rekel ter pričakujoče pogledal Dariana.

Darian se je prisrčno zasmel. »*Strašna šala, Živko. Teo, znaš li da mi se sve više sviđa tvoja pozivnica. Imaš krasne ljude oko sebe. Ljubljana mi je bila uvijek blizu. Također mi i moj dom ugodno djeluje. To je lijep kvart.*«

»Čakaj, da boš videl še moje gledališče,« se je ponosno šopiril Živko. (Strašna šala, Živko. Teo, ali veš, da mi je tvoje vabilo vse bolj všeč. Krasne ljudi imaš okrog sebe. Ljubljana mi je bila zmeraj blizu. Tudi moj dom mi deluje prijetno. To je lepa četrť.)

»Me veseli,« je iskreno odvrnil Teo. Res ga je veselilo; on je že vedel zakaj. »Naše sodelovanje bo nepozabno,« je rekel prepričano in samozavestno dvignil kozarec s penino.

Potem so vsi navdušeno napili novi predstavi.

Rubi je en mesec po tem obisku prenehala delati v zavarovalnici ter se vrnila v Živkovo gledališče s pogojem, da ne bo več njihova uslužbenka, pač pa bo lahko spet ustvarjala svoje »odštekane« projekte.

Teo se je strinjal z vsem, saj je od trenutka, ko sta se z Rubi znova zbližala tudi telesno, hodil po oblakih. Ponosen je bil, da se je bolje odrezal od drugih, da mu je uspelo narediti življenjsko potezo; in počutil se je kot bog. Toda niti sanjalo se

mu ni, da izvira sprememba Rubinega čustvovanja povsem od drugod.

4. dejanje

Droben dogodek lahko spremeni vse

V ponedeljek zjutraj se je Živko skoraj raztopil, ko je Darian pokazal toliko zanimanja za njegovo gledališče. Nemudoma se je spoprijateljil s Tatijem ter iskreno pohvalil njegove pasje umetnije. Za to si je prislužil pri lastniku več točk, kot si je ta upal priznati. Potem je pohvalil še vse ostalo: od fluorescenčno zelenega svetlobnega napisa *Povodni mož* nad vhodom do oblačilnice s prho ter žareče rumenega divana v Živkovi pisarni. Še bolj je Živka navduševalo, da bo prav Darian koreograфирal predstavo, kakršno si je zamislila Rubi. Prepričan je bil, da dva takšna umetnika lahko prineseta gledališču uspeh, o kakršnem je že dolgo sanjaril. Kajti Rubina *commedia dell'arte* je bila čisto nekaj posebnega. Ples je povezovala z akrobatskimi elementi, pantomimo, pripovedovanjem in petjem. V predstavi naj bi nastopal celo pravi pravcati pes. Živkov.

Pred petimi leti je bilo prelomno leto v Živkovem življenju. Razšla sta se s človekom, ki mu je pomenil vse. Živko je prevzel gledališče v svoje roke, Teo se mu je ponudil za pokrovitelja, in na ulici je pobral črno belo lisastega pasjega mladiča, ki ga ni nihče pripoznal za svojega.

»Čistokrvni mešanec z dolgoletnim jamstvom,« je resno razložil vsakomur, ki ga je spraševal po pasmi. Kmalu je ugotovil, da je izredno bister in učljiv pes; in Živko ne bi bil Živko, če ne bi tudi iz njega naredil umetnika.

Kajti Živko je bil umetnik po duši. Ni razmišljal, ustvarjal je, ne glede na posledice. Moral je. Če ne, ni živel. Ko je spoznal Rubi, je takoj uvidel, da sta si v tem povsem podobna.

»Škoda. Midva bi se morala poročiti.«

»Res škoda. V naslednjem življenju se moraš odločiti izključno za ženske.«

Tako sta se šalila, žal pa je Rubino ustvarjalnost nenehno kazilo uničujoče prepričanje, da ni dovolj gosposka za svoj poklic pa tudi nasploh, kar je uspešno prikrivala s premišljeno privzetim načinom vedenja, govorjenja ter oblačenja, ki se je mnogim zdel *cool*. Nikomur še ni sanjalo, da se za tem skriva davna rana iz otroških let. Še sama se ni več spomnila nanjo. Toda rana je bila tam in je opravljala svoje delo. Bilo je nekaj mimogrede, brez namena, iz dolgočasje in obrekljivosti izrečenih besed, ki so padle na pravo podlago in neumno zapечатile njeno usodo.

Pred zasebno baletno šolo je čakalo kup mater s svojimi hčerkami, med njimi celo ena s sinom. Matere so se pogovarjale med seboj in sem ter tja vrgle Rubi in njeni materi zaničljiv pogled. Bili sta edini, ki nista bili iz Ljubljane.

»Spet ena »kmetavzarica«, ki misli, da bo njena hči primabalerina. Pogledj, kako sta oblečeni. Kot iz *second hand shopa*. In kako zavijata po dolenjsko. Kakšna zoprnost, če bo morala naša Zoja hoditi z njo v skupino.«

Rubi, ki je dotlej plavala v srečnem prepričanju, da so vsi ljudje enaki, so besede zadele kot strela z jasnega. Od tistega dne dalje je začela sebe in okolico kritično opazovati, kmalu zatem strogo ocenjevati, še posebno svoja oblačila ter način govorjena. Materino spodbudno in tolažilno prepričevanje ni zaleglo kaj prida. Po daljšem bivanju v Ljubljani se je sčasoma v njej razvil neprijeten snobizem, nekakšna vzvišenost, vihanje nosu, kar je vse pristneže, posebej Živka, precej odbijalo. A je med delom na srečo pozabljala nanj, pri čemer jo je Živko izdatno podpiral, Teo pa manj.

Rubi je zadnji mesec v zavarovalnici preživela kot v snu. Čakala je samo, da se je zaključil delavnik, potem je, četudi utrujena, hitela v Trnovo, v *Povodnega moža*. Vrgla je s sebe pisarniške cunje ter si nadela plesno opravo in copate. Sprva je bilo težko. Čeprav je ob koncih tedna že vseskozi hodila vadit, je telo kar ni ubogalo tako, kakor je bila vajena. Vendar jo je Živko neprenehoma bodril.

5. dejanje

Strastni pas de deux in sumljivi vtisi ob kavi

Tisto, prvo ponedeljkovo jutro je Rubi kot nalašč šlo narobe vse po vrsti. Grabilo jo je močno vznemirjenje, ki se je vleklo že od sobote. Na vso silo ga je skušala zadušiti, toda zaman. Ob misli, da bo znova srečala Dariana, zvečer ni mogla zaspati, potem je zjutraj seveda preslišala budilko. Zataknilo se je pri oblačilih. Ni vedela, v čem bi bila privlačnejša. Ko je vsebino omare spremenila v zajeten kup na postelji in nekaj časa brezumno brskala po njem, je izgubila živce, potegnila nase svoje ozke, ponošene in oboževane »leviske«, si nataknila japonke ter odvihrala zdoma.

Živko in Darian sta sedela v dvorani in se živahno pomenkovala. Bolje rečeno – Živko je zopet zasedel svojo »klepetalnico«. Na dolgo in široko je razlagal ozadje nove predstave pozornemu poslušalcu in pri tem zavestno prezrl Rubino zamudo; toda o tem je raje previdno molčal. Sovražil je namreč zamujanje.

Rubi je planila skozi vrata kot vihar. Kar razganjalo jo je, pa ne od ustvarjalnosti, temveč od nekakšne drgetajoče energije, ki je takoj prevrtinčila vzdušje med njimi. Živko je opazil, da je z njenim prihodom sproščenost izpred nekaj minut izginila. Zamenjalo jo je skrbno prikrivano nelagodje.

»*Recite mi što ćete plesati*,« je zanimalo Dariana. »Živko?« (Povejta mi, kaj bosta plesala.)

Živko se je dobrovoljno zarežal in brž izčvekal: »Plesal bom Pantaloneja, ti pa Ljubimca. Pantalone je bogati, pohlepni in ljubosumni delodajalec. Požrl bo živce Ljubimcu, ki bo ljubimka z žensko, katero bi Pantalone hotel zase.«

Darian je z nasmehom prikimal, dvoumno, da nista mogla uganiti, kaj je mislil. Sedel je na klop ter se obrnil k Rubi. »*Što namjeravaš plesati ti?*« (Kaj nameravaš plesati ti?)

»Kolombino, se razume,« je takoj odvrnila Rubi in ga izzivalno gledala. »Tudi jaz te bom ves čas nadlegovala, ker sem grozno zaljubljena vate. Sploh ne boš mogel zbrano dvoriti svoji Ljubici. Pokazala ti bom, kako sem si zamislila koreografijo svojega lika.«

Darian se je najprej namrščil, potem pa zasmel nekje med začudenjem in jezo ter pogledal Živka. »*Mislil sem, da koreografijo radim ja.*« (Mislil sem, da koreografiram jaz.)

»Jasno, da ti. Ampak za Kolombino sem naredila koreografijo – in vse drugo sama.«

Položaj se je še enkrat nepredvidljivo zasukal, neprijetna napetost je narasla. Na srečo je Živko že dolgo poznal Rubi, zato je takoj rekel: »Vila moja, pokaži nama, kako si si zamislila ... npr en tak prizor med Kolombino in Ljubimcem,« pogledal Dariana in odkimal, ko je hotel ta nekaj pripomniti.

Rubi je malo brskala po cedejih, našla pravi »part« ter nakazala korake. Nato je zaplesala. »To je bil Kolombinin solo. Kako ti ugaja?«

»*Glazba je odlična,*« je zadržano pohvalil Darian. »*Ta kompilacija ritmov tanga i muzike baroka je sijajna.*« (Glasba je odlična. Ta kompilacija ritmov tanga in baročne glasbe je sijajna.)

Rubina vzhičenost je prekrila Darianovo nejevoljo. »Sem zadela lik, kajne?« je zagnano vprašala. »Čakaj, da ti razložim. Kolombina je mlada, a odlična plesalka, ki pa meni, da ni dovolj dobra, če ne vžge vsakega moškega, ki ji prekriža pot. Ljubimec ji s svojo nedostopnostjo na usodni način pokaže, da mora slediti sama sebi, svoji poti plesalke. Šele takrat se Kolombini odprejo oči. Spozna, koliko ji pomenita ples in ljubezen zvestega Pierota, ki vedno poskrbi zanjo. Žal sanjavi in zaljubljeni Ljubimec z življenjem plača preveliko predanost Harlekinovi frivolnosti.«

»Hočeš najprej prebrati scenarij?« je vprašal Živko.

Še preden je Darian odgovoril, ga je Rubi prijela za roko. »Kasneje, Živko,« je nestrpno vzkliknila. Komaj je čakala, da bo zaplesala z Darianom. »Daj, Darian, zdaj boš ti ... pridi sem ... daj, ti si Ljubimec. To bo najin *pas de deux*. Strastno zaljubljena Kolombina in kruto zadržani Ljubimec.«

Dariana je razdražila njena samozavest. Pri svojem delu je bil navajen, da so nastopajoči poslušno izvedli, kar je ukazal. Ni maral demokracije, ker se je prehitro sprevrgla v kaos. Hotel je ohraniti nadzor, vendar ji je ustregel – zaradi Tea in

Živka – ter zaplesal z njo. Improvizirala sta. Bil je nerazpoložen, a ga je vseeno prevzel njen temperament. Dodelanost gibov, odločnost in mehkoba hkrati. Vroča, strastna glasba ju je poslala v svet, kjer sta bila oba doma in kjer so izginile vse navidezne prepreke. Živko je bil priča *pas de deuxu*, ki mu je jemal dih. Kolombina je divje zapeljevala Ljubimca, njene v črne žabe oblečene noge so se ovijale okrog njega, njene roke so grabile po njegovem telesu; on pa se je odmikal, jo odslavljal z odločnimi gibi, sprejemal njene napade ter jo v obratih pošiljal od sebe, dokler se njun ples ni sprevrgel v ruvanje, ki ga je zaključil Ljubimčev poslednji sovražni odgovor na njena poslednja brezupna prizadevanja, da bi si pridobila njegovo naklonjenost. Ljubimec je brezbrizno odšel, Kolombina pa je zaplesala še nekaj korakov in se nato v obupu zgrudila na tla.

Glasba je utihnila. Živko je skočil na noge ter začel navdušeno ploskati. »Bravo! Bravo! Bis! Bis!« je vpil, kakor da bi bil na pravi predstavi.

Darian se je vrnil na sredo dvorane, prijel Rubi za roko in ji pomagal vstati. Priklonila sta se Živku, nato pa se zadihana sesedla na klopco. Njegove temne oči so nejeverno strmele v Rubi, kakor da je zagledal v njej neko povsem novo razsežnost. V plesu se je ujel z njo kakor še z nobeno plesalko.

»*Iskreno rečeno, nisem očekivao, da si tako dobra. Dosta izrazito plešeš. Kao da je ples samo tvoj,*« ji je dejal. Ni mogel skriti presenečenja in navdušenja. (Iskreno povedano, nisem pričakoval, da si tako dobra. Zelo izrazito plešeš. Kakor da je ples samo tvoj.)

Rubi je izstrelilo v orbito. Darian jo je pohvalil! *DARIAN!* Torej se je vendarle odločila prav, ko je poslušala Tea in zapustila zavarovalnico! Zalili sta jo radost in hvaležnost do vsega sveta. Planila je Darianu okrog vratu ter ga vroče poljubila.

Darian jo je prisrčno objel. »*Čestitam, Neli Rubina. Živko je doduše znao, zašto je htio da se vratiš,*« je prijazno rekel. Videti je bilo, kakor da se je nejevolja razkadila. (Čestitam, Neli Rubina. Živko je res vedel, zakaj je želel, da se vrneš.)

Opoldne so šli na kavo, da bi se pomenili o mnogih podrobnostih, preden začnejo vaditi z drugimi plesalci.

Rubi je sedela poleg Dariana in zagreto tuhtala, kako bi se mu približala. »Luštkan kuža,« je spogledljivo pripomnila in se dotaknila majhnega kovinskega obeska za ključke.

»*Moj je bio takav,*« je zamrmral Darian in brž stlačil ključke v žep. Potem je hrepeneče pogladil Tatíja po glavi. (Moj je bil takšen.)

»Kdo? Kakšen?« se je zmedla Rubi.

Darian si je prižgal novo cigareto ter zamenjal temo. »*Što? Još nemate naslova za predstavu?*« se je začudil. (Kaj? Še nimate naslova za predstavo?)

»Naslov bom nekje ukradla, kot vedno,« se je zasmejala Rubi.

Darian jo je nedoumljivo pogledal in znova spremenil temo. »*I kako si predstavljaš ples s akrobatskim elementima, koje želiš imati u dvoboju između Harlekina i Skaramuša? Ja sam samo plesač,*« je iskreno priznal. »*Nikad dosada još nisam nešto takvo probao.*« (In kako si predstavljaš ples z akrobatskimi elementi, ki ji želiš imeti v dvoboju med Harlekinom in Skaramušem? Jaz sem samo plesalec. Nikoli doslej še nisem poskusil česa takšnega.)

Njegova odkritost in skromnost sta na Rubi naredili čaroben vtis. Niti pričakovala ni, da bi Darian to znal. Preprosto ni bil takšen človek. »Ne vem še,« je rekla brezskrbno. »Navadila sem se, da se ob pravem času pojavi pravi plesalec. S tem sem vedno imela srečo.«

»Drži,« se je zasmejal Živko, ki je ravno prisedel. »Rubi je magnet za prave plesalce. Kar pojavijo se.«

Razpravljali so dalje, ko je Živko nenadoma opazil, da postaja Darian vse bolj nezbran. Roka, ki je držala cigareto, je trepetala. Na čelu so se mu nabrale znojne kapljice. Večkrat se je nemirno presedel in pogledoval na uro. Potem je nepričakovano prekinil pogovor.

»*Popodne se vidimo na prvoj vježbi. Neka budu svi spremni, kad dođem,*« je rekel s spremenjenim glasom. »Čao.« Vstal je, naredil nekaj korakov, se vrnil k mizi ter pogledal Živka, ki je potegnil iz žepa denarnico. »*Da ti ne padne na pamet!*

Ja častim.« Potem je naglo odšel proti izhodu. (Popoldne se vidimo na prvi vaji. Naj bodo vsi pripravljeni, ko pridem. Da ti ne pade na pamet! Jaz plačam.)

Rubi je očarana strmela za njim. »To njegovo gibanje, hoja, ne vem ... Spominja me na velikega vezirja iz *Aladina*. Iz risanke. Se spomniš? Kako mu je bilo že ime?«

»Jafar,« je raztreseno odvrnil Živko in tudi strmela za Darianom. Po prvem prijetnem srečanju na skupni večerji, pri kateri se mu je po dolgem času znova zbudil tudi okus po ljubezni, ga je zdaj nekaj močno zmotilo. Poskušal si je urediti vtise o človeku, ki ga je nedavno spoznal. Ni bil zaman slaven in iskan. Tehniko je imel sijajno izpiljeno, plesal je čudovito, njegov smeh in obnašanje sta bila neizmerno prikupna, a le, dokler je vse teklo gladko in po njegovem. Hmm, si je rekel Živko, več kot očitno je Darian človek, ki ne mara presenečenj. Kaj za vraga ga je naredilo tako živčnega, da je moral nemudoma oditi? »Ti, Rubi, se ti ne zdi čudno, da je Darian izginil kar takole naenkrat?« je vprašal glasno.

»Mogoče ima *date*,« ga je podražila Rubi. »Kaj si zdaj užajljen! Človek se je naveličal. Veš, Živko, s tabo je včasih tako, kot da bi sedel v »klepetalnici.«

»Hvala za rože,« je vzvišeno rekel Živko in grdo pogledal.

Rubi ga je smeje se objela in mu s prsti razmršila ježka, ki si ga je tako skrbno počesal z želejem. »Živkozlati, ne zamejri. Kaj naj ti rečem? Darian se mi zdi *cool*. Lep je, eleganten, *fancy*, no. Obvlada vse, kar hočeva in to je to.« Pritisnila mu je poljub na lice ter odvihrala.

»Aha, se mi zdi,« je zamrmral Živko in naročil še eno kavo – pa brez kofeina, prosim. Zlovešči občutek ga ni hotel zapustiti. »Tatí, tukaj se dogaja nekaj zelo čudnega,« je rekel psu, ki ga je z glavo postrani nepremično opazoval. »Potem bova pogledala v karte. In – *shit*! Nočem, da gre predstava k vragu!«

6. dejanje

Urok začne delovati

Nastopajoči so bili izbrani in začele so se vaje. Ker je Darian stanoval v neposredni bližini, se je vljudno ponudil Rubi, da jo kdaj odpelje v gledališče. Potem se je ta *kdaj* naenkrat spremenil v vsako jutro. Rubi se je vsa blažena trudila, da bi kratkočasila moževega bratranca ter je skušala duhovičiti na vse načine. A Darian je bil zjutraj molčeč in je slabo prikrival nerazpoloženost, kar pa Rubi ni vzelo poguma. Prilagodila se je tišini in čakala na jasnejše trenutke. Ponavadi se je kasneje opravičil za svoje obnašanje ter se izgovoril na nizek tlak. Rubi je uslužno skuhala kavo, močnejšo in zelo sladko, posebej zanj. Prinašala mu je pecivo, ki ga je sama pekla in so ga redno pojedli drugi.

»Kaj ti je, moja vila? Kaj se dogaja s tabo?« ji ni dal miru Živko. Ko sta v oblačilnici ostala sama, jo je dražil: »To mi diši po zaljubljenosti *par excellence*. Kaj pa Teo? In jaz? Si bomo morali zdaj deliti tvojo naklonjenost, a?« Ni se še zavedal, kako resnične so njegove besede.

»Kaj naj ti rečem, Živkozlati. Bojevati se boš moral za svoj delček, če ti je do njega,« se je samovšečno šalila, toda boleče je čutila, kako jo preplavlja hrepenenje po moškem, ki ni kazal nobene želje, da bi ji ga uresničil. Vendar ji to ni vzelo upanja.

Od prvega srečanja dalje je bila Rubi kakor uročena. Menila je sicer, da je gospodarica položaja in da se navzven odlično pretvarja. Kipenje čustev jo je navdajalo z objestno ustvarjalno močjo, toda globoko v sebi je dušila zmedo. Dejstvo, da je poročena s Teom, je izgubilo težo resničnosti. Preselilo se je v navidezni svet, ki se je tu in tam dotaknil njenega. Silno rada bi se zaupala Živku, pa se ji je zdelo bolje, da molči. Kajti če bi spregovorila, bi priznala tisto, kar je hotela prikriti celo sebi. Zraven pa se je, kakor že mnoge zaljubljene nesrečnice pred njo, vedla kot obsedenka. Vsakič znova je komaj čakala, da so nastopajoči izginili na vaje. Nekaj časa je prihuljeno prisluškovala pri vratih, ali so vsi v dvorani, potem je sedla na Darianov stol ter pričela vsakdanji obred. Jemala

je v roke njegove stvari, si jih zaljubljeno ogledovala, jih nežno objemala z dlanjo, kakor da bi bil tisto on sam. Božala je njegovo zapestno uro, nakit, ki ga je odložil na mizico pred ogledalom; dotikala se je njegovih oblačil, jih otipavala ter znova in znova vdihovala neoprijemljivi, težki eksotični vonj, kakor da bi hotela v sleherno celico svojih čutil vtisniti delček njegove osebe. Če je vedela, da je s kom odšel na kavo, je z naglo utripajočim srcem stikala po njegovih stvareh, predalih, torbi, da bi našla karkoli, kar bi ji kaj več povedalo o tistem, o čemer je vztrajno in skrivnostno molčal. Pri tem je pazila, da si je natančno zapomnila, kako so bile stvari položene. Mučno jo je stisnilo v želodcu ob misli, da bi jo zasačili, hkrati pa je bilo neskončno vznemirljivo; kot da bi se levila iz ene predstave v drugo.

Minevali so tedni in Rubi je nemočno opažala, kako ji pre-razgreta čustva uhajajo izpod nadzora ter brišejo iz njenega življenja vse razen Dariana. Njen svet se je zožil na delo z njim, na sanjarjenje o njem pred in po vajah, na ponavljanje dialogov, ki sta jih imela in – le kaj je mislil s tistim pogledom? Morda pa vendar ...

Neko petkovo jutro v novembru je že pred osmo pozvonil Rubin mobilnik. »Vila moja, lahko se obrneš na drugo stran in še malce zadremaš,« se je šalil Živko, a je takoj prepoznala njegovo slabo voljo.

»Živko, pa kaj se greš?« je zaspano zatarnala.

»Jebenti, jaz kaj se grem?!« je vzrožil Živko. »Darian je klical prejle in prestavil vajo na enajsto uro. To je že tretjič ta teden. Nastopajoči bodo znoreli, jaz sem pa že. Najrajši bi rekel, da se človek zajebava z nami.«

Rubi je zazehala in pomolila noge izpod odeje. »Ti veš, moj škratek, da bi zate naredila vse. Prišla bom in začeli bomo vaditi. Darian pa pač, ko pride. Vesel?« ga je dobrovoljno mirila. Njej je bilo vseeno. Prišel bo malo kasneje – pa kaj potem! Samo da pride, da bo lahko plesala z njim, se pogovarjala z njim, se ga dotikala ...

Živko je še nekaj bentil, potem je odložil, Rubi pa se je vsa srečna šla oprhat.

7. dejanje

Rože zla in Rubine muhe

Darian je sedel v oblačilnici v prosojni vijoličasti svetlobi, ki je lila skozi na stežaj odprto okno. Bral je knjigo, ki jo je imel nenehno pri sebi. Baudelairove Rože zla. Rubi te poezije prej ni marala, a ker jo je bral on, je zdaj dobila nov, čaroben pridih. – Preberi mi kakšen lep verz, ga je zaprosila in sedla poleg njega. – Edini verz, ki ga imam zares rad, je posvetilo, je odvrnil z glasom polnim hrepenenja. Odložil je knjigo, se obrnil k njej, jo nekaj trenutkov gledal naravnost v oči, potem pa ji zakopal prste v lase in jo začel vroče poljubljati. Gorela je v njegovem objemu, omamljena od njegovega parfuma, razvneta od nasanjanjih pričakovanj, ko je nenadoma vstopil moški, katerega oseba se je prelivala med Teom in Živkom ... Neugodje in ogorčenje sta jo preplavila hkrati. Začela je iskati izgovore, pa je ugotovila, da ni nikogar več v prostoru. Pogled ji je obstal na odprti knjigi. – Posvetilo! jo je obšlo. Posvetilo bo pojasnilo vse. Bliskovito je prelistala knjigo. Bilo je tam, na prvi strani, izpisano z zavitimi črkami kot kakšen čarovniški urok. Trudila se je in trudila, da bi ga razvozlala, toda zaman. Razbrala je le podpis: Ton Fleur du Mal. – Kdo neki je ta Fleur du Mal? se je slišala reči glasno. V tistem trenutku se je vijugasti podpis dvignil s papirja ter se začel spreminjati v orjaške, črne plastelinaste rože, ki so rasle z neizmerno hitrostjo, se spakovale in grozeče režale vanjo. Hotela jim je uiti, vendar je spoznala, da so vrata povsem prepređena z njimi. Planila je k oknu, a je pod njim zazijala temačna globel ...

Rubi je trznila iz spanca in vsa premočena sedla pokonci. Strašljivi prizor globočine se je pomešal z občutkom sanjske naslade in neizpolnjenega poželenja. Poleg sebe je zagledala Tea. Ležal je vznak in rahlo smrčal v brado. Odrinila je preblisk slabe vesti. Nekajkrat je globoko vdihnila, vstala, šla na stranišče, po tistem pa se je dolgo zadržala v kuhinji. Na silo je potisnila spomin na grozeče zveržene rože in se skušala osredotočiti na lepši del. Miže je izmenoma podoživljala prizor z Darianom iz sanj in tiste z vaj. Z zaprtimi očmi, da ne bi pregnala prividov, si je natočila kozarec vode in se nekaj časa mehanično sprehajala sem ter tja, dokler ni obstala pri

oknu. Ulica spodaj je bila ob treh ponoči v megli in prazna. Na okensko šipo je s prstom napisala *DARIAN* in narisala zraven veliko srce. Brisala je ime ter ga znova in znova pisala. Njeni možgani so podivjali in jo zasuli s stotero predlogi, kako naj ga osvoji, toda njegova odmaknjenost jo je plašila. Ni razumela, zakaj je tako. Samo čutila je, da jo neznosno privlači. In da se njegovi privlačnosti noče upreti.

»Lej no, lej,« je pri zajtrku rekel Teo. »Kakšna packarija na šipi. Kaj ni včeraj prišla Zinka pospravljat?«

»Ubila sem muho s časopisom,« je hitro pojasnila Rubi.

Teo jo je presenečeno pogledal. Packarija na šipi je izdajalsko pričala o skrivnostnem napisu, vendar na to ni pripomnil ničesar. Kajti pozimi pravih muh ni bilo, a Teo je vedel, da obstajajo drugačne muhe. Rubine.

8. dejanje

Skriti dvomi in strahovi vznikajo skozi tanko površino Darianove očarljivosti

Prišli so naporni decembrski dnevi. V gledališču *Povodni mož* so garali kot nori. Zvečer so bile predstave; kdor ni sodeloval na predstavi, je stregel v baru. Zjutraj je bilo treba vstati ter iti na vajo. Darian je bil sicer neizmerno prijeten v družbi, zabaven in poln humorja, kar je nastopajoče močno pritegnilo, je na vajah pa je s svojim peklenskim ravnanjem vse rušil. Dvema plesalcem, ki sta mimogrede omenila, da si občasno zvijeta kakšen *joint*, je celo zagrozil z odpustom. Gnal je nastopajoče čez vsako mero, vse je moralo biti po njegovem, ni prenašal zamujanja, nobenih izgovorov, čeprav se je zgodilo, da je dotlej sam dvakrat izginil za konec tedna kljub napovedani vaji. Moral je nujno odpotovati v Pariz. Razlogov ni izdal.

Vendar Živka ni mogel pretentati s svojo igro. Že kmalu je zaključil, da Darian nekaj prikriva. Izkušnje so mu govorile, da preveč nadzora pomeni pomanjkanje zaupanja in da tečejo dogodki v povsem drugačno smer, kakor je bilo načrtovano

na začetku. Postal je strašno sumničav. Pristno naklonjenost do Dariana je prepredel temačen pridih.

»Tatí, kaj naj naredim? Darian sploh ni tak, kakršnega se skuša predstaviti,« je rekel svojemu psu, ki je ležal na zanj prepovedanem divanu. »Po eni strani je krasen, blazno prijazen, vsem hoče ustreči, vse je ultra super, po drugi strani pa se obnaša samovoljno, nadira in žali plesalce, krši svoja lastna pravila, zamuja, prestavlja ure, zgine brez pojasnila ... Če mu kdo poskuša ugovarjati, ponori. Še mene posluša le napol. In za povrh še tole – kadar ne pleše, bulji v *Rože zla*. V *Rože zla*! Malikuje tisto knjigo kot svetinjo. Kot da na svetu ne bi bilo drugačne, boljše poezije. Kaj je to? Kaj praviš? Zakaj me ta človek vedno znova vrže s tira? Sem postal Rubin tekmeč, ali kaj?« Tatí je zalajal. »Misliš, da je tam, v Parizu kdo tretji, kakšen Harlekin, ki ...« Živko se je ustavil in zastokal. »Čakaj, čakaj, Živkozlati, tole ni v redu. Domišljija ti je podivjala. Človek je sposoben, obvlada sceno, uspelo bo ...« Utihi je in malo razmišljal, potem je vstal, vzel scenarij in požvižgal Tatíju. »Ali pa bo šlo vse v pičko materino ...« je mr-mraje dokončal na hodniku in se šel preobleč za Pantaloneja.

Iz dvorane je prihajal hrup. Rubi se je trudila prevpiti glasbo. »Ok, ponovimo prizor z ulico. Vsi ste *busy*, vsak gre po svojih opravkih s svojimi obrati. Pirueta na tri. Ok, začnete. Zdaj, moj *pump turn*, tako, še enega, še enega. Evo, pisimo spustim pred Harlekina. Ti se nasloniš na vogal, dvigneš sončna očala. Tukaj jaz počnem vse mogoče, da bi me Harlekin opazil, ampak on gleda samo tebe, Ljubica. Ti se sramežljivo odmakneš, tvoj *pique turn*, nežno, misliš na svojega Ljubimca. Ja, tako. *Cool*. Gremo, še enkrat. Hitreje. Ena, dve ... Harlekin, daj, pusti pismo. Nič te ne briga, kaj sem napisala v njem. Zdaj! *Perfect*. Skaramuš pride s svojo novo intrigo ... Kje pa je Ištvan?«

Živko je že hotel vstopiti, da bi jih spodbujal in jim po potrebi malo solil pamet, ko je zaslišal iz oblačilnice tihi, modledujoči Darianov glas. Očitno se je z nekom pogovarjal po mobilniku. Napeto je prisluhnil. Govoril je francosko. Živko je stopil k zaprtim vratom, se naslonil nanje ter zadržal dih. Tvegaj je, da ga kdo zasači, a si tisti hip ni mogel pomagati.

Prizori iz naše *commedie* se selijo v resničnost, ga je neprijetno obšlo.

»*Mais bien sur. Je besoin de toi et »des fleures« ... Non, je ne peux plus venir. Vien ch  z moi    Ljubljana ... Seulement cette fois. Juste une fois. Tous va se passer bien. Tu verras. Est-ce que je peux t'attendre que oui ...?*« (Ja, seveda. Potrebujem te in »rože« tudi ... Ne, ne morem ve  priti. Pridi k meni v Ljubljano. Samo tokrat. Enkrat samkrat. Vse se bo dobro izšlo. Boš videl. Te lahko pričakujem, ja ...?)

  ivko je skomignil z rameni. Pravico imam vstopiti v oblačilnico, ne? si je rekel, vendar je prej potrkal.

Darian se je neprijetno zdrznil, zaprl mobilnik in se nasmehnil   ivku. »*O,   ao. Kako si? Do  ao si se presvu i?*« (Kako si? Si se prišel proble ?)

»Ne,« je odvrnil Živko, »prišel sem gledat, kako se preobla i  ti.« Kostum v roki je izdajalsko postavljaj na laž njegove besede, zato je pogledal v tla.

Darian se je zasmeljal in ga nadvse prikupno pogledal, nato je stopil k   ivku ter ga objel okoli ramen. »*Zna , Živko, dragi, tvoje   ale su odlične. Ti uvijek kažeš nešto takvo, da se poslije cijela grupa smije jo  dva dana.*« (Ve , Živko, dragi, tvoje   ale so odlične. Ti vedno re e  kaj takšnega, da se potem vsa skupina smeje   e dva dni.)

  ivko ga je nekaj časa poslušal, kako mlati prazno slamo in s te zavo prenašal njegov objem. Potem ga je nevljudno prekinil: »Darian, ne nakladaj. Kaj je s tabo?«

Darian je za hip izgubil ravnovesje, vendar ga je takoj zopet na el. »*Tat , do i kod mene. Do i, do i. Tako, mali. Slučaj, baš sam pri ao s kolegom iz Pariza. Pozvao sam ga na Badnje ve e u Ljubljano. Ne ete imati ni ta protiv, ako do e, jel da?*« (Tat , pridi k meni. Pridi, pridi. Tako, mali. Poslušaj, pravkar sem govoril s kolegom iz Pariza. Za silvestrovo sem ga povabil v Ljubljano. Saj nimate nič proti,   e pride, kajne-da?)

  ivko je uvidel, da se je poskus vnovič izjalovil. Darian se mu je vselej izmuznil in dotlej   e ni našel spodobnega, a učinkovitega načina, da bi ga pritisnil ob zid. »Jaz ne. Sicer

pa se pomeni s Teom. On organizira praznovanje. Vsaj upam, da ga še.«

Darian je takoj vzel mobilnik in poklical Tea. Živko pa je obesil kostum na obešalnik ter si šel hladit živce na dvorišče. Čustva so mu pobezljala, četudi jih je razum skušal umiriti. Napadla ga je huda mešanica ljubosumja, strahu in dvomov. Zakaj se je Darian nenadoma začel izogibati preoblačenju pred drugimi, ko pa je prej tako ponosno razkazoval svoje privlačno telo? Zakaj je zadnji teden spremenil svojo koreografijo z zapletenimi pojasnili? Bilo je, kakor da ne zmore izvesti nekaterih figur. Živko bi se blazno rad pogovoril z Rubi, vendar je že nekaj časa opazal njeno s težavo prikrivano zaljubljeno norenje, ob katerem se je strahoma vse bolj zavedal, da se ga je nalezal tudi sam. Mogoče pa je Darian bolan in noče povedati, da ga ne bi odslovili iz poklica?

»Kaj je, Išti? So te poslali za kazen iz dvorane?« je s sitnim nasmehom vprašal novega, mladega plesalca, ki je prišel za njim na dvorišče.

Ištvan se je zarežal in si prižgal cigareto. »Grem na en dži-ro. Dariana danes ni mogoče prenašati,« je rekel. »Sam ne ve, kaj hoče.«

»Kam boš zdaj šel!« se je razburil Živko. »Vaje še ni konec. Bom jaz Darianu lepo povedal ...«

»Brez zveze se je sekirati, stari. Kadar je tak, pri njem itak nič ne pali,« je odvrnil Ištvan, sedel na motor ter se odpeljal.

9. dejanje

Učna ura postaja vse težja in karte so le njen odsev

– Kam hočeta??? Eh, pa kaj še! Tukaj ni nobenega plesnega tekmovanja, tukaj je bordel, se je prostaško zadržal temnopolt brkat moški in se grozeče nagnil čez pult. Potem se je opolzko nasmehnil. – Všeč si mi, zato ti dam enega. Hočeš? Segel je k ustom in podal Darianu cigareto. Darian je močno potegnil in

jo podal naprej Rubi. – Ne bom kadila! se je prestrašena uprla. – En dim, se je enako zapeljivo nasmehnil Darian. – Boš videla, kako je zabavno. Dotaknil se je njenih ustnic. Začutila je njegov jezik v ustih, njegova roka je začela tipati navzgor po njenih stegnih. – Dajva jo skupaj. Ženske imajo to rade, je hripavo zašepetal brkati moški, ki je Darianu podal cigareto. Stopil je izza pulta ter se jima približal.

»Ne!« je zakričala Rubi in planila na noge. Stala je sredi domače spalnice. Zagorela je luč. S Teom sta si zaprepadeno zrla v oči.

»Kaj ti je, srček?« je čez nekaj trenutkov osuplo vprašal Teo. »Včasih ti je bilo všeč, da sem te tako prebujal. Te je tlačila mora, ali kaj?«

Rubi se je naslonila na omaro ter globoko dihala. Ni mogla govoriti. Pravzaprav ni smela. Kaj pa naj bi rekla Teu?

Teo je vstal in jo odvedel nazaj v posteljo. Nežno se ji je dobrikal. »Hotel sem te ljubiti v spanju. Rad bi, da bi bil najin otroček spočet kakor v sanjah,« ji je razlagal šepetaje.

Toda Rubi je le otrpla in zgrožena ležala v njegovem objemu in v grlu so jo davile vse neizgovorjene resnice.

»Nočem otroka,« je nazadnje bruhnilo iz nje. Odmaknila se je. Ne sovražna, pač pa vznemirjena. Njene misli, telo in čustva so bili tako močno prežeti z Darianom, da za Tea tam ni bilo prav nobenega prostora.

Rubi naposled ni več vzdržala. Pobrala je vso bolečino, slabo vest in mučno hrepenenje ter odšla z njimi k Zorici.

Dolgo sta se pogovarjali. Iz Rubi so vreli nakopičena čustva, ki se jih je že nekaj mesecev trudila prikriti Teu in Darianu popolnoma, manj uspešno pa Živku in sebi.

»Ljubi bog, Zorica« je stokala, »kako sem se mogla tako nevzdržno bedasto, idiotsko zatreskati? Tako do konca! V Tea nisem bila nikdar tako zatreskana. Nikdar. Še v nobenega doslej. Zdaj počasi začenjам verjeti, da je zatreskanost res neke vrste bolezen, kot pravijo.« Beden smeh. »Ne spim ponoči, ker komaj čakam, da bo ura za vajo. Da ga bom spet videla, slišala, se ga dotaknila. Da bova skupaj ustvarjala

plesne korake, se gibala po glasbi. Da se bova skregala in se potem smejala ...» Rubi je utihnila in s prsti pobirala drobtine s krožnička. Čez čas je dodala vznemirjeno: »Teu sem obljubila zvestobo za vse življenje, zdaj pa je tako, kakor da ne obstaja več. Pa kaj mi je, Zorica? Kaj?! Kaj ima ta tip v sebi takšnega, da me tako nevzdržno privlači? Kot da bi me uročil. Že od prvega trenutka, ko je stopil skozi naša kuhinjska vrata s tistim prekletim šopkom ...» Zasmejala se je s kančkom poroga in nemoči. »Ej, kaj misliš, so bile tiste vrtnice kako začarane? Dišale so že tako.«

Zorica je zbrano poslušala prijateljico; dolgo, s sočutjem. Misel na pomladansko popoldne s »cimrami« in satenasto škatlo ji je vzela mir. Zopet si je zaželela, da nikoli ne bi bila prestopila praga tiste angleške starinarnice. Po kratkem premolku je spet rekla: »Si mu pokazala, da ti ugaja? Ne razumi me napak, mislim – zaradi Tea ... Si morda pomislila, da bi se ločila ...?«

Rubi jo je ob tem vprašanju debelo pogledala, kakor da kvasi nerazumljive bedarije o neki drugi resničnosti, nato se je še bolj pogreznila vase. »Draga moja, Darian *mene* sploh ne opazi. Jaz sem samo plesalka, s katero ustvarja predstavo, to je vse,« je zastokala. »Takšen je kot marmornat kip. Prelep, sijoč, a popolnoma nedostopen.« Ni zmogla izreči, kako jo je včasih žalil.

»Poglej, Rubi, ne vem, zakaj te Darian tako privlači. Zagotovo pa je med vama nekaj zelo močnega. Morda se boš morala iz tega naučiti kaj res pomembnega. Ko se bo to zgodilo, bo verjetno odšel iz tvojega življenja sam od sebe in z njim tudi močno čustvo, ki te tako zelo razburja.«

Rubi je po teh besedah dolgo napeto strmelala v prijateljico. Ni bila prepričana, ali je njegov odhod res tolažba zanjo. »Daj Oshojeve karte,« je rekla naposled.

Zorica je vstala in šla v omaro po tarot.

Rubi je mešala karte, mešala je in mešala, kakor da sploh ne bi želela nobene potegniti. »Samo eno bom,« je rekla nazadnje, razprla kup in potegnila karto.

Možakar s sončnimi očali, sedeč v naslanjaču in s kozarcem *piña colade* v roki se ji je zarežal v obraz. Na eni strani razbito

zrcalo, visoko nad njim pa popotna palica, ki leti v nebesno širjavo.

Zorica je zaskrbljeno pogledala Rubi. »Res hočeš, da ti preberem razlago karte?«

»Seveda. Jasno. Zakaj sem jo potem potegnila, če ne,« je pogumno odvrnila Rubi s stisnjenim glasom.

Rubi je globoko v sebi tako ali tako že vse vedela, a jo je vseeno pretreslo. Razbito ogledalo in popotna palica, leteča po zraku, sta simbolizirala natančno tisto, s čimer se je na smrt bala soočiti.

»Mi res nočeš povedati, kaj si vprašala karte?« se je nasmehnila Zorica.

Rubi je odkimala. »Ne zdaj. Mogoče kdaj kasneje. Sicer pa ti itak sama uganeš.«

Pri vratih sta se objeli in Rubi je stekla po stopnicah na ulico. Tekla je vso pot do avtomobila, se zvrnila na sedež ter zaihtela. Vprašanje, ki ga je postavila, se je glasilo: Ali bom kdaj z Darianom? Zdaj je vedela zagotovo, da se bo kraj, kamor je dospela z njim, vsak čas razblinil, da je to le učna ura novega spoznanja in da bo morala zatem sama nadaljevati svojo pot ter razkriti »nebesa, ki čakajo za nebesi«. Neee! je kričalo v njej. Ne brez Dariana! Njena razgreta čustva so se na vso moč uprla in bridko se je razjokala. Kajti vedela je tudi – kar ti pokažejo karte, je le odsev tvojega lastnega spoznanja.

Ko je ob dveh prispela v gledališče, je dvorana tiho samevala. Začudena je nekaj sekund buljila v notranjost, potem pa zaslišala pritajen pogovor iz Živkove pisarne. Po prstih je odšla k vratom.

»Kaj ti je bilo zadnjič, Darian? Presenetil si me. In ti tvoji sms-i, ki si mi jih pošiljal v nedeljo ... Ne vem, kaj naj si zdaj mislim,« je slišala reči Živka. Govoril je nenavadno tiho zanj, ter z močno resnim, celo vznemirjenim glasom.

»Izvinjavam ti se. Živko, izvinjavam ti se. Nemam pojma, što mi je bilo,« je hitro odvrnil Darian. (Opravičujem se ti. Živko, opravičujem se ti. Nimam pojma, kaj mi je bilo.)

Molk.

»Ja ti obečavam da se to više neče desiti. Doista neznam, što mi je bilo. Živko, ti mi mnogo značiš, ne, ne, stvarno, zato neću ...« Molk. Čez čas: »Nečemo više o tome, u redu? Ja ti dajem riječ, da ćemo završiti taj projekt. Ali daj da vidimo što će pokazati karte.« (Obljubljam ti, da se to ne bo več zgodilo. Zares ne vem, kaj mi je bilo. Živko, ti mi veliko pomeniš, ne, ne, zares, zato ne bom ... Ne bova več o tem, prav? Dajem ti besedo, da bomo končali ta projekt. Pa poglejmo, kaj bodo pokazale karte.)

Spet molk in zvoki mešanja kart.

»Pa ti stvarno misliš, da to deluje?« je slišala reči Dariana nezaupljivo. (Ali ti zares misliš, da to deluje?)

»Kako da ne,« je svečano izjavil Živko. »Deluje, deluje. Še preveč. Lahko si vzameš npr – tri karte. Več jih boš težko razumel, če se ne ukvarjaš s tem. Mogoče ti bo pa le dalo kakšen uvid. Veš, Darian, težko bi ti povedal svoje mnenje. Zdi se mi, da tudi ti sam ne veš, kaj bi rad zvedel. Ali pa morda nočeš vedeti ...«

Nastala je tišina, v kateri je Rubi prepoznala napetost, preden potegneš karte. Planila je v pisarno.

»Ne!« je zavpila ter pokrila karte z roko.

Moška sta jo osuplo pogledala.

»Ne,« je še enkrat zbrano ponovila. »Darian, ne delaj tega. Ti tega ne bi prenesel.«

»Kaj to znači, Neli Rubina?« se je očarljivo nasmehnil Darian in jo namrščeno pogledal. (Kaj to pomeni, Neli Rubina?)

»Ženske periode,« je sitno rekel Živko. »Gremo rajši na kavo.«

10. dejanje

Polna luna na Silvestrovo ponudi notranji vpogled

Ravno na silvestrovo so ob Ljublanici odprli eleganten dnevni bar. Lastnik je bil eden izmed Teovih pacientov, s katerim

sta sodelovala tudi poslovno. Seveda ga je povabil na otvoritev in silvestrovanje, česar Teo ni smel odkloniti, čeprav bi najrajši ostal doma.

»Pojdiva vsaj za dve uri,« ga je pregovarjala Rubi. »Tisto do polnoči in ono čez polnoč. Stavim, da je njegov bar do konca *fancy*, da je hud in ga je treba videti. Pa veš kaj še? Naj prideta še Živkozlati in Darian. A si za to, Teo? Daj no, ljubi, dragi, sladki ...« Rubi je stisnila Tea okrog vratu ter ga razposajeno cmokala po licih. Predpraznično vzdušje ji je čisto zavrtelo glavo.

Teo se je v smehu poskušal otresti. »Ej, ej, ej, čakaj. Darian mi je povedal, da dobi obisk iz Pariza. Mogoče ima svoje načrte.«

Rubi je novica neprijetno zadela. Darjan tega ni nikomur omenil. Malce se je odmaknila od Tea, vendar si je nadela brezbrizhen obraz. »Daj no, iz Pariza dobi obisk? Ničesar ni povedal ...« Pretvarjala se je, da je zadeva niti najmanj ne gane, kakor da govorita o vsakdanjih novicah.

»Eh, saj veš, kakšen je. Ne pove, če ga ne vprašaš. Ali pa še potem ne.«

Rubi je takoj obšla nova možnost. Vneto je predlagala: »Pokličiva ga in ga vprašajva, ali bi prišel tudi on. Saj lahko pripelje obisk s sabo.« Bolje tako, kakor da ga sploh ne bi bilo, je pomislila. Morda se bo pokazala kakšna priložnost ... Tako le na silvestrovo se dogaja vse mogoče.

Teo je še poskušal ugovarjati, nazadnje pa je podlegel Rubinemu prosjačenju in povabil vse, ki jih je želela.

Na medlo osvetljenem hodniku so obstali zaradi gneče pri vhodu. Tam je namreč stal lastnik in pozdravljal povablence. Gostje v bogatih večernih oblekah so se živahno pogovarjali, se šalili in stiskali.

Rubi je stala spredaj v dolgi, sivo srebrni večerni toaleti D&G, z globokim izrezom na hrbtu, ki je bila draga in ji je slabo pristajala. S Teom in Živkom. Živko je bil klavrne volje iz več razlogov, čeprav je svoje stanje uspešno skrival. Tudi Rubi je bila nerazpoložena iz več razlogov, kar je poskušala manj

spretno prikriti z očarljivostjo in gostobesednostjo. Živko je vedel, zakaj je Rubi takšna, Rubi je za Živka le domnevala. Teo ni opazil ničesar. Pogovarjal se je z neko znanko, svojo pacientko. Rubi je gorela od želje, da bi na njegovem mestu stal Darian. Ob tem se je počutila nadvse krivo, a si ni znala pomagati. Vsa je gorela od vznemirjenosti, od poželenja, ki ga ni mogla niti izplesati. O, bog, je obupano pomislila, ko bi vsaj zbrala pogum in mu odkrito povedala, kako nora sem nanj. Pa ni šlo. Že od prvega dne je vzniknila med njima zoprna pregrada, ki je porajala nenehne napetosti. Čim bolj se je trudila, da bi jo odstranila, večja in trdnejša je postajala.

Darian je visok in postaven v črni večerni obleki z metuljčkom ter z nazaj počesanimi svetlimi lasmi stal zadaj, v poltemi, zraven neznanega brkatega moškega, svojega popolnega nasprotja – širokoplečega, temnolasega in temnopoltega. Ko je Živko Rubi nekaj vprašal, se je malce zasukala. V hipu je s kotičkom očesa ujela Dariana, ki se je prav tedaj sklonil k tistemu moškemu in se dotaknil njegovih ustnic s svojimi. Ni je videl, ni vedel, da ga je kdo videl. Rubi je zastal dih. Obstala je kot otrpla v omami, od bolečine, od naslade. Gostje so se pomaknili proti dvorani. Živko ji je nekaj govoril, Teo je nekaj govoril obema. Rubi se je v preblisku splošnega kaosa spomnila jutranjega horoskopa, ki ga je vedno prebrala, že kar tako iz navade: *Današnja polna luna vam bo prinesla razočaranje, ki pa vam bo dalo nov vpogled.*

»On je geј, veš. Nisi še ugotovila?« je navrgel Živko čez pol minute.

»Kako naj bi? Ne piše mu na čelu,« je zastokala Rubi.

»Ne, njemu pa res ne,« je pritrdil Živko.

»Hvala za spodbudno pojasnilo,« se je porogljivo nasmehnila. »Se ti ne zdi, da bi mi lahko tole prihranil za po praznovanju?«

Živko se je v gneči pritisnil k njenemu ušesu in zašepetal: »Vse, vse bi ti prihranil, če bi le mogel, najdražja moja vila.«

Kakor vedno se je ob takšnih praznovanjih ob blišču pokazala tudi vsa beda praznih pričakovanj in upanj. Rubi, ki je že več dni visela na sanjarijah o silvestrski priložnosti, si je po polnoči morala priznati, da je poražena. Sijaj je zbledel, razkošna kočija se je spremenila v bučo, elegantni konji v miši,

njena draga obleka pa v dolgočasno bled kos umetne svile. Darian je ves večer tičal s svojim skrivnostnim obiskovalcem, nikomur ga ni predstavil, z nikomer drugim se ni družil. Takoj po polnoči sta v vsesplošni zmedbi trkanja kozarcev neopazno izginila, ne da bi komurkoli voščila, ne da bi se poslovila.

Tretjega januarja je ob četrtna osem zazvonil Rubin mobilnik. Slišal ga je Teo, ki se je ravno odpravljal v ordinacijo. Vrnil se je v sobo in rahlo potresel spečo Rubi za ramo.

»Oh, spet Živko ...« je zamrmrala in na pol odprla oči. Prejšnji večer so imeli predstavo in so šli pozno spat.

»Ni Živko, ljubica. Nadja je.« Podal ji je telefon, jo na hitro poljubil in odhitel zdoma.

Rubi je zazehala in sedla v postelji. »Halo, Nadja. A ti pa že kar delaš ...«

Tišina. »Rubi ... Ne vem, kako naj ti povem ...« Spet tišina. »Doris je padla z motorjem. V bolnišnici je,« je z zahripanim, drgetajočim glasom naposled izdala Nadja. Poskusila je poročati zbrano, vendar ji ni kaj prida uspevalo.

»O, bog! Kaj, za hudiča, pa je počela sredi zime z motorjem!« je zmedeno zavpila Rubi.

»Sama veš, kakšna trma je. Šla je samo na kratko poskusno vožnjo, ker je bilo tako lepo, toplo vreme. Ko sva se videli pred novim letom, je rekla, da gre domov v Prekmurje obiskat starše in pogledat, če so ji končno že »poštimali« motor. Saj ne bi niti vedela, pa sem jo poklicala včeraj zvečer, kar tako ... Nekaj mi je reklo ... Dobila sem njene starše, ti pa so mi ...«

»Kako je potem z njo?« jo je nestrpno prekinila Rubi.

Dolga tišina na drugi strani in požiranje solz. Potem je Nadja zahlipala: »Motor ji je zmečkal nogo. Odrezali so ji jo.«

Dolga tišina na tej strani ... »Jo bova šli obiskat?«

»Vsekakor ... Čim prej ... Joj, čakaj, ravnokar je prišla neka moja stranka. Saj veš, tisti starejši gospod, o katerem sem ti pravila, da večkrat pride. Upam, da me bo peljal na kavo kot prejšnjikrat, ker sem je krvavo potrebna. Pogovora pa tudi. Oprosti no, da sem te zbudila. Se slišiva kasneje.«

Rubi je počasi odložila telefon na omarico zraven postelje. Naslonila se je na blazino, zaprla oči ter nekajkrat globoko vzdihnila, kakor da ji je zmanjkalo zraka. Prizori mnogih preteklih skupnih doživetij so se ji prikazovali v duhu in se mešali z namišljenimi prizori nesreče in bolnišnice. Tisočkrat je videla Doris, kako v črnem kombinezonu in s čelado na glavi seda na motor spodaj pred hišo. Kako se smeje in odrezavo šali, ko si sname čelado in si s prsti popravlja skuštrane kratke lase. Tista druga podoba v bolniški postelji pa ji je bila povsem tuja.

Čez čas je odgrnila odejo ter opazovala svoje gole noge. »Doris gotovo ne bo več vozila motorja, jaz pa bom še lahko plesala,« je izrekla glasno. Oblile so jo solze. Dolgo je s prekrizanimi rokami v naročju in mrtva kot lutka jokala nad prijateljičino nesrečo. Intuitivno je zaslutila, da Doris pravo trpljenje šele čaka in da se ona sama premalo zaveda svoje ga lastnega bogastva.

Spustila je noge na preprogo in jih otipavala. Bilo je, kakor da se je prvič v življenju zares zavedla lastnih nog. Potem je vstala, se postavila pred ogledalo ter izvajala različne plesne gibe. »Vse to delajo *moje noge*,« si je rekla glasno. »Brez njih ne bi plesala,« je še dodala in začutila, kako se med bolečino meša globoka hvaležnost. Prvič po več letih se ni gledala ne kritično ne prevzetno, pa tudi ne z zaničevanjem ali občutkom manjvrednosti. Ponosno je premerila svojo podobo in se ji iskreno nasmehnila.

»Neli Rubina?«

»Tukaj.«

»So ti vseč tvoje noge?«

»Seveda. Prekrasne so. In kaj lahko vse počnem z njimi!«

»Kaj pa ostalo? Roke, telo, obraz? So ti vseč?«

»Tudi, tudi. Prekrasno! Prekrasna sem. Oči so malce zardele od joka, ampak solze so jim dale še poseben lesk.«

»Hmmm ... Kaj pa dolenjsko narečje in »kmetavzarica« v starinskih oblačilih?«

Rubi je obšlo nelagodje. Zaprašeni spomin je šinil iz pozabe, oživil mučni prizor pred plesno šolo ter zanihal njeno komaj pridobljeno vero vase. Čez hip pa ji je, kot božanski

preblisk odrešujoča misel poslala na ustnice nasmešek. »Dolenjsko narečje?« je vzkliknila glasno, nato pa bruhnila v smeh. »Tista ženska ni imela pojma! Trapa zabita! Od kdaj le se v Postojni govori po dolensko?« je vzkliknila olajšano, si z dlanjo pokrila usta ter se nekaj čas spakovala, kakor da govori po dolensko.

Sedla je na posteljo in čutila, da je primež spustil, da zopet lahko normalno diha. »Vse to moram povedati Teu, vse to moram povedati Teu,« je ponavljala. Malce je preudarjala, potem si je premislila. »Ne, povedala bom Živku,« je vzhičeno rekla. »On me bo razumel in si bo vzel čas.«

Potrta zaradi Doris, a hkrati polna spodbude in hvaležnosti, se je šla pripraviti za vaje.

11. dejanje

Z vsakim razkritjem se uprizoritev predstave bolj oddaljuje

V oblačilnici je brenčalo, v dvorani je vladala tišina. Rubi je pomolila glavo skozi vrata in zagledala pred ogledalom Dariana. V hipu je postala slabe volje, prejšnje navdušenje je splahnelo. Po živcih ji je zdrvela električna ter jo zalila z bridko sladkostjo. Debelo je pogoltnila nadležno upanje, ki ga je zaman zatirala že od silvestrovega. Zavedala se je, da si ga nikdar ne bo drznila povprašati, kdo je moški, ki je prišel iz Pariza in s katerim je preživel večer.

Darian je delal raztegovalne vaje, se ustavil, si popravljal pričesko, si pogladil kožo na obrazu, potem je potegnil rokav navzgor. Videla je, da ima povito nadlaket. Nekaj časa si je ogledoval roko, gladil zapestje in nadlaket, kot da bi ga bolelo. Potem se je, precej nezadovoljen, vrnil k vajam.

»Danes si pa zgoden,« je rekla neveselo. Hotela ga je pohvaliti, a je bilo bliže očitku.

»O, Neli Rubina. Sretna Nova godina. Kako si?« je vzkliknil. Zvenelo je kot posnetek s traku. Pristopil je ter jo poljubil na lice. (O, Neli Rubina. Srečno novo leto. Kako si?)

Vprašanje jo je razdražilo, še bolj poljub. Prekletost slabo in to po tvoji zaslugi, bi najrajši zavpila. Nenadoma jo je prijel, da bi izkričala vse, kar ji je ležalo na duši in jo žgalo v srcu. Predvsem svoj bes in razočaranje, ki sta zdaj prehajala že na predstavo in kot mrzla zimska megla pila vročo zagnanost nastopajočih. Vseeno se je zadržala. »Hvala, jaz dobro,« je blede odvrnila. »Boš kavo? Kje pa so ostali?« Rubi ni več slišala, kaj ji Darian razlaga. Zagledala se je v njegove lepe, svetlo rjave oči, obkrožene z globokimi kolobarji, v neke poteze, ki jih dotlej ni opazila na njegovem obrazu in ki so jo prestrašile. Bolan je, jo je obšlo. Srce ji je upadlo.

»Tebi pa ni dobro danes, kaj?« ga je prekinila. Jezo in razočaranje je odrinil val sočutja in želja po tem, da bi mu kako pomagala.

»Jučer sam zaista imao malo povišenu temperaturo. Sav taj napor oko praznika i vježbi mi ne odgovara najbolje. Za novu godinu sem namjeravao spavati da se odmorim, pa sem dobio neočekivanu posjetu. Danas budem išel malo prije doma ... i naspavat ću se ...« (Včeraj sem imel res malo povišano temperaturo. Ves ta napor okoli praznikov in vaj mi ne ustreza najbolj. Za novo leto sem nameraval spati, da se odpočijem, pa sem dobil nepričakovan obisk. Danes bom šel domov malo prej ... in se bom naspal ...)

»Videla sem, da imaš povito roko. Si si pretegnil mišico?« je zaskrbljeno vprašala.

Nepričakovano je Darian vzrožil. *»Zašto imam osjećaj, da ovdje stalno njuškate zamnom? Posebno ti.«* (Zakaj imam občutek, da tukaj kar naprej vohljate za menoj? Posebno ti.)

»Hotela sem ti samo pomagati,« je razburjeno zavpila Rubi. »Ti pa si neprijazen do mene in me ves čas grajaš.«

»Ispričavam se,« je takoj odvrnil z obvladanim glasom, kakor da ga je užalila. *»Nisam namjeravao kvariti naše sodelovanje ...«* Pogledal je proti vratom in utihnil. (Se opravičujem. Nisem nameraval kvariti najinega sodelovanja ...)

Rubi se je obrnila in videla nekoga oditi. »Kdo je bil?« je vprašala.

»Neznam,« je odvrnil kratko. *»Budemo započeli?«* (Ne vem. Bomo začeli?)

Vaja je bila težavna. Darian se je z veliko narejene prijaznosti in kislega humorja izgovoril na gripo ter si vzel tri dni, da pride k sebi. Rubi je prvikrat komaj čakala, da bo konec vaje in da se bo Darian končno že odpravil. Potem je odhitela k Živku.

Dolgo je potrpežljivo poslušala njegove skrbi in pomisleke.

»Pa kaj, za vraga, je z njim?« je na koncu nekje med jezo in zaskrbljenostjo zarobantil Živko in z dlanjo počil po Rubinem scenariju, ki je ležal pred njim na pisalni mizi. Ob pamet ga je spravljalo to, da je imel zvezane roke – zaradi Teove finančne podpore in sorodstva z Darianom, zaradi Rubi in njenih zaljubljenih norij, o kateri se je bal odkrito spregovoriti – zaradi vseh, tudi zaradi sebe ter nešteti Darianovih *sms*-ov, ki jih je zopet dobival zadnje dva dni, in ki so dokazovali njegovo hudo čustveno zmedo. Tudi on bi ga strašno rad povprašal o marsičem; posebno kdo je tisti temni moški, ki je z njim prišel na silvestrovanje, vendar je sovražil vtikljivost. »Kaj je prišlo tega človeka?« je poskušal spregovoriti čim mirneje, zraven pa ihtavo brisal sporočila. »Poslušaj, ko je prišel v Ljubljano, je bil vesel, prikupen fant. Malo nedostopen, kako naj rečem – *réservé*. Nobene besede o sebi, nič. Ok, pustili smo ga pri miru. Vsak pač ne mara prevelike domačnosti. Ampak tole! Ves čas nekaj spreminja, si izmišlja, prikriva. Nekaj se gre. Jebemu ... – kaj?!«

Rubi ga je negotovo pogledala. Tako resnega in zaskrbljenega Živka ni bila vajena. »Meni se zdi Darian *cool*. Mogoče so to samo kakšne umetniške fore. Itak jih imamo vsi. Zanj pa sploh še ne vemo, kakšen je. Poznamo se komaj dobre štiri mesece. Lahko da ima res gripo,« ga je poskušala opravičiti.

»Slab izgovor, ki nas lahko veliko stane,« je razdraženo vzkliknil Živko. »Kaj pa Teo? Teo zagotovo ve kaj več o njem.«

Rubi je zavila z očmi in zmajala z glavo. »Teo, ja! On komaj ve, da ima bratranca. Poleg tega mi je kar hudo, da bi ga gnjavila z nekimi namišljenimi muhami, ko veva, da je zasut z resnejšim delom.«

Med vrati se je prikazala Ištvanova skodrana glava. »Če vprašata mene, model poha,« je rekel prepričano.

»Išti, a ti mogoče prisluškuješ!« ga je nadrl Živko.

Rubi si ni mogla kaj, da se ne bi nasmehnila, ko je videla njuna obraza. »Nehaj, Živko, kaj ga dražiš. Saj veš, da ne mara, če ga kličeš Išti. Daj, Ištvan, nama lahko prevedeš svoj stavek v normalno »človeščino«?« ga je pobarala. Od tistega dogodka pred plesno šolo si je prizadevala uporabljati le prefinjene tuje besede ali pa si je skovala svoje. Bežala je pred slengom. Črtila ga je.

»A ne štekata? Tip kadi travo. Zadeva se.« Čez čas je prepričano dodal: »Mogoče je še na čem drugem.«

Živko in Rubi sta se zaprepadeno spogledala. Besede so ju neprijetno zadele, a jim ne bi hotela verjeti, četudi bi bile resnične. Darianu ne bi mogla nikoli pripisati česa takšnega; preveč resen se jima je zdel. Poleg tega je ponorel vsakič, ko je kateri od plesalcev omenil le »travo«.

»Kar si povedal, so resne zadeve. Kako si prišel do tega?« je vznemirjeno vprašal Živko. »Čakaj, čakaj, najprej me zanima, kje sta se sploh spoznala. Nikoli nismo govorili o tem.«

Ištvan se ni nič sprenevedal. »Nagovoril sem ga na pumpi,« je povedal naravnost. »Jaz sem tankal svoj motor, on pa svojo zverino. Vprašal sem ga, koliko mu požre, pa ni imel pojma. Potem sva skupaj pokadila eno cigareto na parkingu in sva ugotovila, da oba densava. Zanimalo me je, če ve za kak dober džob, pa me je povabil sem. Tebi in njemu sem blazno hvaležen, ker sem bil že čisto suh. Ja, potem sem ga še vprašal, kam gre, pa je rekel da v Pariz zaradi biznisa. Ej, kamon! Pa ne Darian.«

»Aha, dobro. No, dobro. Vse si povedal, zdaj pa šc na vajo,« ga je napodil Živko, kakor da bi se bal, da bo slišal še kaj neprijetnega. Poleg tega mu je Ištvan zasedel »klepetalnico«. »Preveč govori, drugače je pa sijajen plesalec,« je zamrmral. Čez čas je dodal: »Tudi jaz bi rad znal tiste njegove akrobatske trike, pa sem najbrž že preveč lesen.«

Rubi je obsedela v tišini ter samodejno gladila Tatíjevo dlako. Darian kadi »travo«, se je oglasil um, mogoče uživa še kaj močnejšega. To ne drži, so nasprotovala čustva z vso močjo.

On je najpopolnejši človek na svetu. Lep, nežen, kultiviran, privlačen moški ter popoln plesalec. Um se je na to samo zaničljivo spakoval. Grenke kaplje razočaranja so padle na njeno umirajočo zaljubljenost ter jo boleče žgale.

Kar je povedal Ištvan, je dalo misliti tudi Živku. Že kmalu je dognal, da Darian ni enoten v sebi. Kar je kazal navzven, ni nujno čutil ali mislil znotraj. Živko se je nenadoma jasno zavedal, da je Darianov način življenja – njegova očarljivost, zunanji videz (obleka, pričeska), dovršenost v plesu – pravzaprav samo *show*, s katerim poskuša prikriti resnico o sebi, ki ga očitno uničuje. Vendar je bil ta *show* tako popoln, da je jemal teže Ištvanovim besedam.

»Misliš, da se res drogira?« je vprašal Živko negotovo. Razen z občasnim *jointom*, z mamili ni imel nobenih izkušenj.

»Kje neki,« je takoj odvrnila Rubi. »Ištvan malo preveč dramtizira.«

»Ne bi rekel. Ištvan je realist. Ni posran umetnik kot mi, pustolovec je in to ga rešuje.«

»Tako praviš zato, ker ti ugaja, Darian pa ne. Nikoli ti ni. In to samo zato, ker se ne briga zate *rien de rien!*« je razburjeno zavpila Rubi. Mešanica ljubosumja in prizadetosti jo je pekla kot ogenj.

»Kaj pa ti sploh veš!« ji je že hotel zabrusiti Živko. Pripravil se je, da bi ji odkrito spregovoril o svojih čustvih in o Darianovem nepričakovanem osvajanju v garderobi. Povprašati jo je hotel tudi po njenih čustvih, toda njen nenadni izbruh ga je posvaril, naj se pazi prikritih čeri in naj svojo barko raje krmari naravnost k cilju.

Nekaj časa sta oba molče tuhtala.

»Posvetilo,« je nenadoma odločno rekel Živko.

»Kaj?« je vprašala odsotno Rubi, ki je medtem znova pregledovala razbitine svoje ljubezenske romance. »Kakšno posvetilo?«

»V knjigi. V tisti njegovi kurčevi malikovani knjigi!« je zavpil vznemirjeno.

»Si videl posvetilo v njegovi knjigi?« se je vznemirila še Rubi. Nenadoma jo je obšel spomin na moraste sanje.

»Ne. Si ga videla ti?«

Rubi je zmrazilo. Menda je Živko ni videl, ko je stikala po Darianovih rečeh! »Nisem ga videla. Knjige se nisem niti dotaknila. Kje si pa upam.«

»Treba je pogledati v knjigo, če ima posvetilo. Mogoče bomo kaj odkrili. Npr kdo mu jo je podaril. Mogoče še kaj več, npr kaj se dogaja z njegovim življenjem. In posledično z našo predstavo.«

»Aha, in kako boš to izvedel? Naj ti povem, da Darian knjigo vedno zaklene v predal, ko gre ven in vzame ključ s sabo.«

»*Shit!*« se je zadržal Živko. »To se ne bo dobro končalo.«

Rubi se je v tistem trenutku prvič jasno zavedala, da je ogrožena njihova predstava. Pisala je scenarij tedne in tedne, potem sta se z Živkom ogromno trudila okoli glasbe, scenografije ter kostumov. Oktobra so začeli vaditi in kako zagnani so bili sprva nastopajoči. Denar pa je samo odtekal. Čas tudi. Navdušenje tudi. Datum za premiero je bil že dorečen, pa je morda sploh ne bo ...

»Kako je z Doris?« je vprašal Teo, ko je prišel zvečer ponjo v gledališče.

»Kaj naj ti rečem? Samozavestno jezika kot vedno. Bojim se, da se še ne zaveda povsem, kaj se ji je zgodilo,« je odvrnila Rubi, gledala vstran in se živčno igračkala s sponkačem. Ni mogla pogledati Tea. Nakopičena čustva, zamolčane resnice ter njihove posledice so ji stisnile grlo, da je komaj dihala. Nena doma je zavpila in izpustila sponkač. V palcu ji je tičala sponka.

»Kaj pa počneš, prekleto!« je osuplo vzdiknil Teo.

Rubi je planila v jok. »Ne vem ... Ne vem ...« je hlipala med ihtenjem. Jez se je za hip usodno zamajal. Strahovi, jeza, skrbi in neizpolnjenost, ki so se do tistega trenutka nabirali za njim, so zdaj silovito stresali njeno telo, vendar resnica je ostala ujeta v njem.

Teu ni bilo nič jasno. »Srček, kaj ti je? Kaj ti je, miška? To te ne more tako zelo boleti. Čakaj, ven ti bom vzel sponko,« ji je vznemirjeno govoril ter jo prijel za prst.

»Av!« je zakričala Rubi. »Pusti jo notri! Vseeno mi je! Nočem, da me boli!«

»Koga koljejo v moji pisarni?« je zafrkljivo vzkliknil Živko, ki je pravkar vstopil. »O, živijo, Teo. Nisem vedel, da si tukaj.«

Teo mu je na hitro razložil problem. »Neli Rubina je strašno iz sebe zaradi Doris. Živci so ji čisto popustili.«

Naenkrat se Živko ni nič več režal. Dvoumno je zmajal z glavo. »Tole z Doris je res grozno. Vsakega bi vrglo s tira. Še dobro, da se je v bolnišnici spoprijateljila s tistim študentom računalništva, ki se je ravno tako razbil kot ona. Vsaj malo potolažita drug drugega,« je rekel. »Gospod doktor, ne bi vi dva mogoče šla rajši na urgenco?«

»Ne grem tja!« je spet zavpila Rubi. »Sita sem vaju! Nič mi ne pomagata!« Zgrabila je plašč in torbo ter zdijala iz pisarne. Teo je odvihral za njo.

Živko je požvižgal Tatíju, ki je nerad skočil z zofe. Dal mu je priboljšek in ga potrepljal po hrbtu. Dejanje, ki bi ga grajal vsak pravi pasji vzgojitelj.

»Bojim se, da bo tale zatreskanost prelepo mojo vilo drago stala. Mene pa tudi,« mu je potožil in z dlanjo pometel dlake. »Pridi, greva še midva. Na »pir« in »čik«. In eno kavo brez kofeina. Če naju bodo iskali, naju bodo itak našli. Še zmerom so, ni res?«

V tistem hipu je pozvonil njegov mobilnik. Živko je pogledal na zaslonček ter se neprijetno zdrznil. »Kaj bo, Darian? Ne, ravnokar sem hotel iti na »pir«. Prav, seveda lahko. Se ga bova »natolkla« skupaj. Ne, ne, napila, mislil sem reči napila. To je ljubljansčina pač. Čez petnajst minut. Pridi v Pantalonejev objem, da te potolaži. Bom. Te bom počakal, jasno.«

12. dejanje

Ples v sončnih žarkih na parketu

Ura je bila že pozna, v Živkovi pisarni se je zmračilo. Rubi je sedela na njegovem kavču ter ga nestrpno čakala. Hotela

se je z njim pogovoriti nekaj nujnega, pa sama ni vedela natančno kaj. Tedaj so se odprla vrata in vstopil je Darian v beli plesni opravi, v kateri je najraje vabil. Iztegnila je roko proti njemu. Prijel jo je in jo močno stisnil kakor med plesom. Potem se je nagnil k njej ter jo poljubil na ustnice. Stopila sta k oknu. – Pohitiva. Ljubljanka narašča, je dejal zaskrbljeno. Rubi je opazila, da je zunaj pravzaprav še dan, vendar siv in turoben. Mesta ni bilo več, nobenih hiš, tudi ljudi ne. Vse je bilo preplavljeno. Le tu in tam je iz vode štrlelo drevo ali vrh grma. Obšel jo je nekakšen brezizhoden strah. – Rešiti te moram, je zdajci vznemirjeno rekel Darian. Ni poslušal njenih ugovorov, kako mora počakati na Živka. Objel jo je okoli pasu in naenkrat sta letela nad vodo. Dolgo sta letela, ko je spoznala, da mu zmanjkuje moči. Čutila je, kako se muči, kako postaja vse šibkejši. – Upam, da bom zmogel, je zamrmral medlo kot v predsmrtnem boju. Nenadoma je zagledala nedaleč pred seboj široko tlakovano cesto, ki je vodila na kopno. Mrakobnost se je prelila v sončno obmorsko pokrajino. Oh, je zagreto pomislila, samo še čisto malo in ljubila se bova na vročem pesku pod palmami. Tedaj je njegov prijem popustil. Rahlo je pristala na cesti, Darian pa je zdrsnil v morje.

– Daaariaaaaaaan! Neeeeeeee!

Rubi je s široko razprtimi očmi sedela v postelji. Teo jo je že nekaj časa opazoval. Spogledala sta se. Mučnost sanjskega prizora se je nadaljevala v resničnosti. Ni vedela, ali je zavpila zares in jo je Teo slišal.

»Kaj ti je, mucek? Že nekaj časa te opazujem, kako se premetavaš.«

Zasukala se je s hrbtom proti njemu in si natikala copate.
»Tlačila me je mora.«

»Zakaj le? Zaradi Doris? Je kaj narobe v gledališču?«

»Nič takega. Vse *perfect*. Sem govorila v spanju?«

»Ne, samo obračala si se kot ponorela vrtavka. Ravno sem te hotel zbuditi. Kam greš?«

»Pit vodo.« Rubi je oddrsala v kuhinjo. Torej nisem glasno govorila v spanju in tudi, če me je Teo opazoval, ne bi mogel

uganiti, o kom se mi je sanjalo, je pomislila nekoliko olajšano. Za nič na svetu ga ne bi hotela prizadeti. A ji je bilo vseeno skrajno neprijetno.

Tistega večera, kakšen teden po Rubini dogodivščini s sponko, je Živko po maminem nagajivem nasvetu poskušal »zaspati pred televizorjem, lahko tudi ugasnjenem«. Nalašč je prišel pozno, kolovratil je naokoli s Tatijem, čeprav je ubogi pes že napol dremaje vlekel proti domu. Živko se ga je naposled usmilil, spustil ga je na ležišče, sam pa sedel na zofo. Telo je začelo kinkati, vendar je glava norela dalje ter ponujala nemogoče rešitve. Glede predstave, glede Dariana pa še marsičesa. V trenutku, ko se mu je zazdelo, da bo vendarle telo premagalo glavo, je pozvonil mobilnik. Živko se je vdal v usodo.

»Halo? Prosim, jaz spim.«

Glas, ki ga je zaslišal na drugi strani, je bil zaželen, vendar ne pričakovan.

»Ne, ne, nič ni prepozno. Jasno, da lahko. Pridi gor, bova kakšno rekla,« je odvrnil. Izkopal se je izpod odeje ter se znova oblekel. Pogledal je skozi okno. V megli na nasprotni strani ulice je opazil modri x5.

Darian je pravkar zaklepal vrata. Ni se prišel pogovarjat, prišel je po vse kaj drugega, čeprav še sam ni dobro vedel po kaj, in Živko ni imel nič proti.

Toda vroča noč se je prehitro ohladila in z jutrom je vzšlo grenko sladko obžalovanje. Darian je odnesel Živkov smeh in prinesel svojo žalost.

Marec se je začel klavrno. Doris se je nehala delati pogumno in je začela obupavati. Njen sotrpín, tisti študent računalništva, s katerim sta se med zdravljenjem zelo zbližala, je odšel na rehabilitacijo v toplice. Čeprav je obljubil, da jo bo poklical vsak dan, je bilo za Doris to vse premalo. Zorica, Rubi in Nadja so jo redno obiskovale ter izmenično bodrile najprej njo, potem pa še druga drugo.

»Jaz sem kriva,« je tarnala Zorica. »Če bi pustila škatlo v Angliji, bi bilo vse drugače.« Mislila je na Rubino nesrečno zaljubljenost, vendar si je ni upala omeniti.

Nadja in Rubi sta ji zaman ponavljali, da rdeča satenasta šatulja zagotovo nima nobene zveze – z ničemer.

Zorica je samo zmajevala z glavo. »Ne vem, če ne. Vse skupaj smo počele samo za šalo, pa mi povejta – niste spoznale moških, kot so napovedale kroglice?«

Nadja in Rubi sta se osuplo spogledali. Bilo je, kakor da jima je prvič po tistem popoldnevu prišla na misel takšna povezava.

»Srce,« je pogumno rekla Nadja, »vse to je zgolj in samo naključje. Nehaj se sekirati.«

Vendar se Zorica ni mogla potolažiti. Naslednjega dne je prinesla rdečo satenasto šatuljo, jo položila na kuhinjsko mizo in jo dolgo gledala. Potem jo je še enkrat vzela v roke, jo obrnila in šele tedaj opazila droben napis na zadnji strani: *Pripravite se na presenečenje*, je pisalo s komaj vidnimi svetlečimi se črkami. Prestrašena je hitro zasukala šatuljo ter jo postavila nazaj na mizo.

»Zakaj si jim to naredila?« je zašepetala vznemirjeno. Znova so jo preplavili spomini na prvo srečanje z njo v starinarnici in na vse dogodke, ki so sledili tistemu popoldnevu s »cimrami«. Postala je žalostna, zapekla jo je vest, kakor da je vsega kriva prav ona. Naposled pa se ji je napol v jezi napol v obupu izvil krik: »Zakaj, zakaj nisi zame nikoli ničesar uganila?!« Zgrabila je šatuljo in jo z vso močjo treščila ob rob mize. Steklo je zažvenketalo. Drobne srebrne kroglice so se razpršile po sobi. Kartonasto dno se je prelomilo na dvoje ter obviselo na satenasti obrobi.

Zorica se je naslonila na mizo in se bridko razjokala.

Tudi Rubi je videla vse črno, a seveda tega ni nikomur omenila. Zazdelo se ji je, da se je njeno življenje nenadoma popolnoma ustavilo. Zakonska postelja se je ohladila, predstava se je vlekla od vaje do vaje, kakor da ne bo nikoli uprizorjena, Darian je delal v gledališču kot obseden, vendar

brez pravega učinka, Živko pa se je spremenil v krotilca cirkuških zverin, medtem ko je v njem vrelo kot v parnem kotlu brez ventila.

Nekega jutra se je Rubi zbudila s čudnim, neopisljivim občutkom. Ko je vstopila v temni hodnik v gledališču, jo je obšlo, da odhaja v predor, iz katerega ni vrnitve. Ven moram, je pomislila v preblisku brezglavega strahu, a nesmiselna želja, da bi videla Dariana, jo je pognala proti oblačilnici.

Toda v oblačilnici ni bilo nikogar. Oči so se ji takoj zalepile na njegova oblačila, skrbno vržena prek naslonjala stola. Stopila je tja ter jih potipala. Potem jih je zmečkala in si jih z vso močjo pritisnila na prsi, da je kot dražeči dih puhnil vanjo njegov posebni vonj, za katerega ni mogla nikoli ugotoviti znamke parfuma. Bilo ji je, kakor da je izgubila oblast nad seboj, kakor da nevidna sila usmerja njeno življenje proti neznanemu cilju. Do kraja vznemirjena, je nerada odložila njegova oblačila, se preoblekla ter odšla v dvorano.

Ponovil se je prizor izpred dveh mesecev. Darian je stal pred ogledalom. Vedno je stal pred ogledalom in se opazoval, če nikogar ni bilo zraven. Njegove oči so bile medle, žalostne in udrte, kakor da nobeno noč ne spi. Obraz shujšan, mišice upadle. Ko je slišal korake, je brž popravil držo ter si pogladil lase nazaj v čop. Nadel si je najlepši smehljaj, kar jih je premogel. On je to znal.

Rubi je sprva opazila le njegovo sanjsko telo, ki ga je tako ponosno razkazoval, a ga ni hotel dati. Od njega je spet zavel sladko trpki vonj neznanega parfuma in ji omehčal kolena. Pristopila je k njemu, čeprav bi najrajši zbežala. »Saj poznaš tisto zgodbo o Narcisu, ne?« ga je zbadla, da bi si vlila pogum.

Gledal sta drug drugega v ogledalu. Sovražno kot dva tигра.

»Poznajem. Zaljubio se je u vlastitu sliku, kada ju je vidio na površini vode.« (Poznam. Zaljubil se je v lastno podobo, ki jo je videl na vodni gladini.)

»Hotel jo je poljubiti, padel je v vodo in se utopil,« je zlohotno dokončala Rubi, naredila pirueto ter udarila z nogo ob tla, kakor da bi hotela podkrepiti nauk.

Darian je pogledal stran, da bi zmanjšal napetost, vendar je deloval ravno nasprotno. »*Ako bi sada ponovili naš pas de deux? Predlažem moju koreografiju.*« (Ali bi sedaj ponovila najin *pas de deux*? Predlagam svojo koreografijo.)

Rubi je ob teh besedah zavrelo iz dveh razlogov – zaradi koreografije – ker je bila, odkar jo je spremenil, mnogo slabša od njene – in ker je uvidela, da se je znova izmuznil. Da je vse zaman. Pri njem ne bo nikoli dosegla ničesar. Niti tega ne, da bi jo imel za prijateljico. Lahko je vadila z njim, hodila na kavo, na zabave, lahko ga je požirala z očmi, se med plesom z rokami pohlepno sprehajala po njegovem slokem telesu, sanjerala podnevi, bledla ponoči, ko je Teo spal poleg nje, ubit od dela. Dosegla je le to, da se ji je vedno bolj izmikal, tudi kot sodelavec. Dokler se na eni izmed naslednjih vaj nista strašno sporekla.

»*Ne guraj me! Drži se smjera!*« je nestrpno zavpil nanjo. Začutila je, da bi jo najrajši udaril. (Ne potiskaj me! Drži se smeri!)

»Ne rinem vate! Na misel mi ne pride, da bi kdaj rinila vate!« je razdraženo zavpila nazaj. »Ti si bil predaleč! Že tretjič sva zgrešila prijem!« Šla je h klopci, sedla ter si brisala prepoteni obraz v majico. Hotela se je malo umiriti. »Kaj ti je, Darian? Povej mi ...« je vprašala čez čas skoraj obupano. Dokončno je spoznala, da tako ne gre več naprej. Plesala sta med zidovi v slepi ulici.

Darian pa, kakor da je ni slišal. »*Sto puta smo već ponovili korake. Još ćemo jednom. Zapamti već, što moraš plesati u tome pas de deuxu. Sama si ga htjela.*« Šel je na sredo dvorane. »*Dođi ovdje i gledaj.*« Kazal je korake in gibe, ki niso imeli več prave zveze s koraki in gibi, ki sta jih vadila pred kratkim. Rubi je zgroženo strmela vanj in ni vedela, ali je res, kar vidi. Očitno je plesal nekaj, kar je plesal kdaj prej, nekoč, takrat, ko je morda bil tisti srečni, popolni mladenič in plesalec, za kakršnega se je še vedno hotel predstavljati. (Stokrat sva že ponovila korake. Še enkrat jih bova. Zapomni si že, kaj moraš plesati v tem *pas de deuxu*. Sama si ga hotela. Pridi sem in glej.)

Opazil je, da raztreseno strmi vanj, kar ga je do kraja razdražilo. »*Evo, sada ti,*« je obvladano rekel, a je ves drgetal. (Tako, zdaj pa ti.)

Rubi je zaplesala nekaj korakov, naredila nekaj gibov, potem pa je dokončno odpovedala. »Ne morem več. Kar se gremo, je brez smisla. Teo je naredil veliko napako, da me je prepričal, naj se vrnem v gledališče. Pa tudi, da je tebe pripeljal iz Pariza,« je zavpila v onemoglem besu.

»*Slažem se. Sve je bila jedna velika pogreška,*« je zagrenjeno kriknil Darian, toda zvenelo je, kakor da misli na čisto kaj drugega. Pograbil je svoje stvari in odšel proti vratom. Na pol poti se je obrnil k njej. »*Mama ti je izbrala odlično ime. Takva si kao prava Neli Rubina iz one knjige. Mary Poppins čini mi se ... Drvena klada,*« ji je surovo zabrusil ter izginil v oblačilnico. (Strinjam se. Vse je bila ena velika napaka. Mama ti je izbrala odlično ime. Takšna si kot prava Neli Rubina iz tiste knjige. Mary Poppins se mi zdi ... Lesena klada.)

Rubi je ostala sama. Darianove besede so jo kot oster bič usekale naravnost v srce. Ne le te zadnje, še mnoge prejšnje, na katere se je trudila pozabiti. Ohranjala je svojo utvaro o njem vse do trenutka, ko se je v njej nekaj prelomilo in je zaljubljenost odtekla iz nje kot gosta, temna, zastrupljena kri, skupaj z besom, razočaranjem, užaljenostjo in zamero. Rubi je obšla nenadna šibkost, spustila se je na kolena ter se brezčasno zastrmela predse. Praznini v njej in v dvorani sta se sprijeli v eno in težko legli nanjo.

Skozi okna zgoraj je lila žareča svetloba opoldanskega sonca in risala sijoče podobe na parket. Ko je bila Rubi še otrok, je v sobi vedno iskala sončne žarke in se vrtela v njih. Bili so kot luč žarometov, ki so jo kasneje osvetljevali na odru. In tako se je zdaj, v trenutku najgloblje stiske nevede zatekla k otroškim spominom. Stopila je v svetlobno pego na parketu in se zavrtela. Vrtela se je, se gibala, plesala. Pozabila je na čas, na prostor, na ves svet. Ni razmišljala o korakih, ni jih iskala. Prihajali so sami. Noge so grabile zdaj tla, zdaj zrak, telo je sledilo rokam. Glasbe ni bilo, izmislila si jo je sama. Privrela je iz njene notranjosti ter počasi izrivala praznino. Čez čas je začutila, kako postaja skladna s seboj, umirjena,

radostna. Zavore so popuščale, mišice so nehale zategovati. Z vso strastjo se je predala plesu, svoji notranji glasbi, sama sebi. Kar je prej vadila tedne, vsa napeta, zaradi Darianove prisotnosti nezmožna odplesati brez napake, je zdaj odplesala do konca, popolno. In ker je tako zavzeto plesala, ni videla Dariana, ki je stal med vrati ter jo opazoval. Nobenega sovrastva več ni kazal. Na obrazu se mu je risalo presenečenje, prepleteno z občudovanjem. Rubi je bila prva ženska, ki mu je neizmerno ugajala – ne le kot plesalka – vendar se je temu spoznanju na vso moč upiral. V njem je bilo že preveč drugih pogubnih čustev in preveč boleče zmede, o katerih ni nikoli z nikomer spregovoril.

Kasneje je Rubi prišla v oblačilnico ter se začela preoblačiti. Darian si je, sede za mizo, podpiral glavo z dlanmi. Videti je bilo, kakor da znova bere Baudelaira. Vendar ni bral. Njegov um je bil prazen. Njegova zbegana in ranjena duša se je nevidna trpeče zvijala v telesu, kajti v ničemer več ni našla utehe.

A Rubi se tistikrat ni zmenila zanj. Niti na misel ji ni prišlo, da bi ga ogovorila, on pa je molčal in zdel se ji je popolnoma odsoten. Kakor da ni čisto pri sebi. Ničesar ni rekla, ni se hotela zaplesti z njim v pogovor, kajti v sebi je tiho valila svojo srečo. Ko se je uredila, je brez šuma zaprla vrata za sabo ter odšla iz gledališča.

Nebo se je sinje in brez oblaka objestno bočilo nad mestom. Prvi pomladni vetrovi so pometali pločnike. Rubi je korakala po ulici s tisto povsem novo srečo v srcu. Naenkrat je ni več skrbelo, kaj bo s predstavo. Kaj bo z njeno kariero, z njeno ljubeznijo, z njenim zakonom, z njenim življenjem. Da, si je ponavljala goreče, plesala bom; plesala bom, bom, pa četudi le sama zase. Drugo ni več važno. Uresničila bom svoj talent, ki počasi propada, zakopan pod mojim strahom in napuhom.

Spodaj na Tromostovju ni zdržala več. Poklicala je Živka, ker je vedno prišel, tudi če ni utegnil.

Ko sta sedela v bifeju in je vsa žarela, mu je najprej povedala o svojem plesu. Da ji je končno uspelo. Nato ga je v smehu vprašala: »Se spomniš, da sva za moje prejšnje predstave

nekje ukradla besede za naslov? Si videl zadnje čase kaj zanimivega? V literaturi, na cesti?»

Živko je takoj prikimal. »Že nekaj časa ga prebiram po mestu,« je odvrnil in ji pomignil, naj se obrne. Na drugi strani ulice je na zidu visel velik reklamni plakat z napisom: *SREČA IMA NOV NASLOV*.

Rubi je široko razprla oči od presenečenja in strmela v Živka. »Ne morem verjeti! Je to naključje ali pa ni ... Prav o tem je nekaj govorila Doris, ko smo tisto popoldne vedeževale s šatuljo, pa do danes sploh nisem bila pozorna. Čakaj, kako je že rekla ...?» Za hip je begala z očmi, kakor da bi nekaj iskala. »Aha, zdaj se spomnim. Rekla je: Mogoče bo tokrat sreča našla pravi naslov. Rekla je natančno to.«

Ob njenih besedah so se Živku v duhu divje zavrteli dogodki nekega meglenega večera. Tistega, ko sta se napila s Teom. »Meni pa je Teo rekel: Sreča se ni znašla na pravem naslovu,« je zamrmral osuplo.

Umolknila sta in se dolgo gledala. Čutila sta, da se dogodki čudežno povezujejo, napis je zvenel kot sporočilo.

Potem je Živkov obraz ožaril vesel nasmeh. Po dolgem času. Stisnil je Rubino dlan. »Torej takole: stari naslov: Darian, novi naslov: Neli Rubina. Ni slabo,« je pojasnil zadovoljno. »Čestitam, moja vila, zaljubila si se vase.« Ni se mogel zadrževati. Razkril je, da pozna njeno skrivnost, a ga to ni vznemirjalo več.

Tudi Rubi ne. Veliko pomembnejše se ji je zdelo razkritje. Kar poskočila je od navdušenja. »Hej, Živkozlati moj, točno! *Cool!* To bo naslov za našo predstavo. Se strinjaš?»

»Kot pribito. Tudi brez *cool* in *perfect*. Ampak – menda me ja nisi poklicala samo zaradi naslova?»

Odkimala je ter mu začela do potankosti opisovati prepir z Darianom, svojo zmedo in obup, nato pa preblisk v plesu na soncu. Na koncu je dodala: »Ko sem odhajala, je Darian znova buljil v *Rože zla*, ampak zdelo se mi je, da ni bral. Ni bil samo čuden in odšoten kakor včasih. Ves se je tresel, kot da bi neslišno jokal. Živko, strašno ga je bilo gledati. Prisilila sem se in ga pustila pri miru. Ko sem bila na hodniku, pa je

spet govoril po mobilniku v francoščini. Slišati je bilo, kakor da bi nekoga za nekaj moledoval.« Med pripovedovanjem je začutila, da jo spet obhajata žalost in strah. Njena nova sreča je vodenela in se odmikala nekam v megleno prihodnost.

Živka je prešinel spomin na *pas de deux*, ko sta Rubi in Darian prvič zaplesala skupaj. Potem se je spomnil še delca scenarija: Ljubimec umre od žalosti, ker mu Ljubico spelje Harlekin. To je *omen*, je pomislil Živko ter se naježil. Prijelo ga je, da bi nemudoma predlagal Rubi, naj spremeni scenarij. Debelo je požrl svoje vraževerje in molče odrinil strahove.

Ura je odbila dve, ko sta Živko in Rubi še vedno razglabljala o dogodkih zadnjih mesecev, ki so spremenili vse. Le tistega, kar je spremenilo Dariana, si nista upala načeti. Z njim je bilo nekaj hudo narobe, a kaj, ko je vse tajil in ju popolnoma zavedel.

»Sestanek, npr jutri po vaji. Mi trije. Vrgli bomo karte na mizo,« je zagnano predlagal Živko.

»Pozabi. Dariana ne bo,« ga je ohladila Rubi.

Živko je zlil ostanek piva v kozarec ter si prižgal novo cigareto. Dotlej je bil kos že mnogim težavam, tole z Darianom pa je zanj postajala prava mora. Izgubil se je v njegovem blodnjaku negotovosti, prikrivanja, pretvarjanja, sprenevedanja in pozerstva. Pol leta si je zaman prizadeval, da bi v tej megli našel eno samo oporno točko. Skrbelo ga je za predstavo. Vedno bolj je čutil, da se vse sprevrača v nekakšno žaloigro, ki je ne bo mogel preprečiti.

Plačal je in vstal. Hotel je objeti Rubi okoli ramen, pa se je v resnici naslonil nanjo in tako sta odšla na ulico.

13. dejanje

Rože zla pokažejo svojo moč

Skozi sivo kamnito sotesko je drvel hudourniški potok. Veter je razmetaval penasto vodo, da je divje pljuskala in spirala breg, po katerem sta hodila Rubi in Živko. – Oprosti. Res ne vem, zakaj sem te povabil na ta sprehod, se je opravičujoče

zadrl Živko in se zavijal v svojega sivega »marsovca«. – Saj nisi mogel vedeti, da bo nastalo takšno neurje, je zavpila v odgovor Rubi ter lovila ravnotežje po spolzkih skalah. – Vrniva se nazaj! je spet zavpil Živko in zgrabil Rubi za plašč ravno v trenutku, ko je začela drseti po bregu. Potegnil jo je na suho škalo ter ji pomagal vstati. – Ne, je odločno vzkliknila Rubi. – Šla bova do konca soteske. Hitreje bova doma. – Teo me bo ubil, če se ti kaj zgodi, je zastokal Živko. V tistem hipu je počila skala. Iz razpoke je pognala čudovita, žametno črna vrtnica. Hudourniška voda, ki se je penila okoli nje, je puščala na listih in cvetu srebrnkaste kapljice. Rubi je začarano strmela vanjo, dokler je ni zagledal Živko ter z glasom polnim groze zakričal: »Črna vrtnica pomeni smrt. V cvetličarni je nihče ne bi kupil!« Potem se je brezglavo pognal navkreber. Poskusila ga je dohiteti, a so ji spolzka tla spodnašala korake. Hlastno je pričela grabiti okoli sebe, da bi našla trden, suh oprijem ...

Rubi je odprla oči in nemirno dihala. Pogled se ji je ustavil na nežno vbočenih školjkah na lestencu, ki so blago osvetljevale strop, ker je Teo ravnokar jemal iz omare svežo srajco in perilo. Prijelo jo je, da bi skočila iz postelje in vse izblebetala Teu, vendar se ji ni zdelo pošteno, da bi mu zagrenila dan. Potuhnila se je, premlevala v sebi grozo iz sanj in se spraševala, kaj neki pomenijo. Ko je ostala v spalnici sama, je zgrabila mobilnik ter poklicala Živka. Toda telefon je zvonil v prazno.

Živko je čakal v vrsti pred bančnim okencem in mencal. Že odkar je vstal, mu je šlo vse narobe. Da je pozabil mobilnik doma, je odkril šele v čakalnici pri zobozdravniku. Hotel se je vrniti ponj, vendar bi zamudil na sestanek z računovodjem. Po opravkih v banki bi moral še na upravno enoto, pa se mu je iz neznanega razloga strašno mudilo v gledališče. Stopil je iz vrste, sedel v avto ter se odpeljal.

Hiša je bila prazna, ker je bilo še zgodaj, vendar je bil modri x5 že tam. Živku je v srcu zasijalo upanje, da se je končno pojavila prava, dolgo pričakovana priložnost. Hotel je biti nekaj minut sam z njim, ne s koreografom in plesalcem, z njim

– Darianom. Hotel mu je povedati, da mu ne zameri njegovih izpadov, da ga skrbi zanj, ker se je tako spremenil. Verjel je, da ga bo pripravil k pogovoru, če bo le iskren. Upal je, na vso moč je upal ...

Takoj ko je vstopil, ga je poklical. Toda odgovorila mu je tišina. Morda je šel na kavo v bližnji bife kot običajno, je pomislil. S Tatijem za petam se je napotil v pisarno, vendar mu je korak zastal pred vhodom v oblačilnico. Posvetilo! ga je znova obšlo. Pogledati moram v knjigo, če ima posvetilo. Potihoma je odškrnil vrata ter pomolil glavo noter. Soba je bila prazna in temačna. Osvetljevala jo je le svetilka nad ogledalom. Darian je bil vendarle tukaj, je pomislil Živko. Nenadoma je uzrl na mizici odprto knjigo. Baudelaire. Nedvomno. Živku je zagomazelo po hrbtu, na rokah je dobil kurjo polt. Srce mu je začelo močno utripati v vratu. Znova se je počutil, kakor da nastopa v usodnem prizoru iz predstave pred nadvse izbranim in zahtevnim občinstvom, ki bo presodilo o obstoju njegovega gledališča. Še enkrat je prisluhnil, če je kje kdo, potem pa hitro odprl knjigo na prvi strani. Posvetilo je bilo resnično tam. Izpisano čez vso stran, v čudni vijugasti pisavi, ki je spominjala na arabsko. Živku so se zatresle roke, nič ni razumel, kaj bere, le podpis mu je kot nor vrtal po možganih – *ton Fleur du Mal, ton Fleur du Mal. (Tvoj Fleur du Mal.)*

»Živko, Živko, tu sam ...« je za njegovim hrbtom nepričakovano spregovoril Darianov glas v spakljivem veselju. (Živko, Živko, tukaj sem ...)

Živka je presekalo v telesu. Izpustil je knjigo, se počasi zasukal ter obnemel. Ištvanove besede so mu z vso močjo udarile v spomin ter ga prisilile sprejeti resničnost.

Darian je zveržen sedel na oblazinjeni klopci, napol skrit za zaveso in se prazno nasmihal vanj. Njegova oseba, vsa prežeta s potrlostjo in mamili je plavala bog ve kje. Počasi je vstal in kot mesečnik odtaval čez sobo. »*Il m'a quité, Živko ... Mon Fleur du Mal ...*« je momljal neznosno počasi. »*Napustio me je ... A ja sam zbog njega napustio dom i roditelje ... Sve što sam ikada najviše volio ...*« S težavo je globoko vdihnil, kakor da v prostoru zmanjkuje zraka. Potem je pokazal na

knjigo. »*Ostavio mi je ovo ... To je sve ...*« ter ponavljal: »*Uopće ne znaš kako boli ... Ovo neću izdržati ... Ne mogu više izdržati ...*« (Zapustil me je, Živko ... Moj *Fleur du Mal* ... Zapustil me je ... Jaz pa sem zaradi njega zapustil dom in starše ... Vse kar sem imel najraje ... Zapustil mi je tole ... To je vse ... Sploh ne veš, kako boli ... Tega ne bom vzdržal ... Ne morem več vzdržati ...)

»Darian, kaj je s to knjigo?« je izjecljal Živko. Kljub vsemu je poskušal biti odločen. »Kdo je ta *Fleur* ...«

»*Živko, ti znaš, da nikada nisam baš volio Baudelairea?*« je Darian nadaljeval, kakor da ga sploh ne sliši. »*Ali kada mi je on dao ovu knjigu ... A kako ti je ime? pitah ga. Fleur du Mal ... Kakvo ti je ovo ime? Nikada mi nije htio reći pravo ime. Ali zašto? Reci mi, zašto?*« Darian je utihnil ter se zgrudil na stol pred ogledalom. Nekaj časa je molčal, kot da se je utrudil. Potem je nadaljeval s čisto drugačnim glasom. »*Ti znaš, Živko, gdje sam bio s njim? U nekoj čudnoj sobi, svugdje je bilo pune lijepe muzike, mirisa i crnih ruža ... Onda sam tamo pio nešto slatko ... Ne znam, kako ... Onda je bilo oko mene odjednom sve puno krvi ...*« (Živko, ali veš, da nikoli nisem maral Baudelairea? Ampak ko mi je on dal to knjigo ... Ampak kako ti je ime? sem ga vprašal. *Fleur du Mal* ... Kakšno je to ime? Nikoli mi ni hotel povedati svojega pravega imena. Ampak zakaj? Povej mi, zakaj? Ali ti veš, Živko, kje sem bil z njim? V neki čudni sobi, povsod je bilo polno lepe glasbe, vonjav in črnih vrtnic ... Potem sem tam nekaj sladkega popil ... Ne vem kako ... Potem je bilo okoli mene naenkrat vse polno krvi ...)

Živko je zaprepaden poslušal in se ves naježil. Darianovo nepovezano, srhljivo razpredanje ga je do kraja ohromilo. Pomislil je na njegov ponovni nedavni seksualni izbruh, ki ga je potem naslednjega dne mirno spremenil v šalo. Na desetine *sms-ov* s precej neberljivo, na videz šaljivo, tudi opolzko vsebino. Na njegove povite nadlakti, ki jih je skrival pod dolgimi rokavi z izgovorom, da si povija mišice. Na skrivnostne telefonske pogovore v francoščini, na nenadna potovanja v Pariz, ki jih ni hotel razložiti. Na težavne vaje, ko se je mučil, da bi plesal. Na Ištvanove besede, ki jih z Rubi nista vzela resno.

Darian je blebetal dalje, vedno bolj nerazločno in nepovezano. Živko je stal naslonjen na vrata ter ga molče dolgo poslušal. Počasi je doumel, da govori pravzaprav o nekakšnih obredih, povezanih s krvjo. Če so bili resnični, ni hotel vedeti. Ustaviti moram to blazenje, ga je obšlo, za vsako ceno.

»Darian, šel boš z mano k zdravniku, takoj,« mu je ukazal najbolj odločno, kar je zmogel. »Poklical bom Tea.« Ves se je tresel, vendar je stopil proti njemu, da bi mu pomagal vstati.

Tedaj je Darian zgrabil okrašeno bodalo, ki ga je nosil kot rekvizit v predstavi, in je skrito ležalo pod scenarijem. Zamahnil je proti Živku.

»Ti si zmešan!« je zavpil Živko ter odskočil. Na nadlakti je začutil skelečo bolečino. »Daj mi nož in ne delaj bedarij. Nismo na predstavi!«

Darian je planil nanj ter ga pritisnil k steni. Za trenutek ni bilo čisto jasno, ali ga bo objel ali zabodel. »*Svidam li ti se, a?*« je zamrmral mehko. (Sem ti všeč, kaj?)

»Nor sem bil nate,« je odkrito priznal Živko. »Že od kar sem te prvič videl.« A si ni drznil omeniti, da se je zaradi njegovega čudaškega vedenja precej ohladil.

»*Lažljivac!*« je zakričal Darian in stresel Živka, ki se mu je poskušal izviti. »*Ja se nikome ne svidam!*« Znova se je naslonil nanj ter pritisnil ustnice k njegovemu ušesu. »*Ali nemoj nikome reči. Teu isto tako ne. I mojima isto ne. Nikome. Razumiješ? Razumiješ? Pa samo je trip. Sutra bude sve ok,*« mu je grozeče sladkobno šepetal na uho. »*Ali ako budeš rekao kome, ja ću te ovako ... Onda ću te ...*« Pritisnil mu je bodalo na vrat, da je jasno občutil konico, ostrino in hlad rezila. (Lažnivec! Jaz nikomur nisem všeč! Da ne boš nikomur povedal. Teu prav tako ne. Mojim pa tudi ne. Nikomur. Razumeš? Razumeš? To je samo *trip*. Jutri bo vse ok. Ampak če boš komu povedal, te bom takole ... Potem te bom ...)

Čeprav je bil Darian večji in močnejši, je v smrtni nevarnosti Živka obšla nadnaravna moč. Odrinil je Dariana, da se je opotekel, treščil v rob omare ter se sesedel. Živko je okamnel zrl v njegov blede obraz in čakal, od kod bo pricurljala kri.

Ubil sem ga, je pomislil, vendar se ni premaknil. Strah mu je vzel dar govora in giba.

Nepričakovano je Darian oživel. Planil je na noge ter z divjo maščevalno ihto zasadil nož v knjigo. Potem je začel besno trgati strani na drobne kosce. Ko je naletel na stran s posvetilom, jo je za hip pritisnil na prsi, potem pa v novem navalu besa zgrabil vžigalnik ter jo zažgal. Živko je videl, kako se je čudna, vijugasta pisava zvijala v ognju ter počasi izginjala v pepel. Darian je izpustil papir šele, ko so mu plameni obliznili prste. Ožgani kosci so padali na tla in dogoreli nekje na lesenem podu. Poteptal jih je z nogo. »*Volim ga!*« je naposled kriknil trpeče in omahnil na stol. (Rad ga imam!)

»Ja, koga, no? Povej že enkrat!« je ves iz sebe zavpil nanj Živko. Drugo ga ni več zanimalo. Hotel je samo vedeti, zakaj ves ta cirkus. In hotel je slišati resnico.

Darian pa ga je pogledal, kakor da je že zdavnaj zapustil ta svet. »*Bruna, našeg psa,*« je z zelo jasnim glasom spregovoril čez čas. Blaženo zasanjan nasmeh mu je preplaval obraz. (Bruna, našega psa.)

Za Živka je bilo to preveč. Ritsensko se je umaknil iz sobe in zaprl vrata za sabo. Naglo, brez preudarka in z grozo jih je zaklenil, kakor da bi zaklepal podivjano pošast, ki se mu lahko vsak hip znajde za petami. Dlani je imel potne in popolnoma ledene. Potem je opazil na majici veliko krvavo liso. Obšla ga je slabost, čeprav se je silil, da bi trezno razmišljal. V grozi se je spomnil tudi, da je ostal mobilnik doma. Panično je iskal Teovo številko na stacionarnem telefonu. »Teo, pridi, takoj. Darian je v oblačilnici in nekaj ni v redu z njim ...« Sredi stavka je nezavesten obležal med vrati pisarne. Tatí je lajal kot navit, da je odmevalo po vsej stavbi. Najprej je z drezanjem poskušal zdramiti svojega gospodarja, nato pa je opazil na tleh poleg njegove roke ključ. Zazdelo se mu je, da mora biti nadvse pomemben, zato ga je brž odnesel v dvorano ter zakopal v Živkovo brisačo. Potem je sedel poleg nje in stražil.

Teo, ki se je čez dobre četrte ure uspel prebiti skozi mesto, je že z dvorišča zaslišal glasno bevskanje. Oddivjal je v gledališče in najprej naletel na zaklenjena vrata v oblačilnico.

»Kje za hudiča ste vsi, pizda vam materina!« je vpil in se pred pisarno skoraj spotaknil ob Živka na tleh, ki je ravno prihajal k sebi. V mraku ni opazil krvavega madeža. Grobo ga je stresel. »Kaj se pa greš, človek? Zakaj je oblačilnica zaklenjena? Kje je ključ?«

Živko je sedel pokonci. »Kako ni ključa?« je zastokal. Zmeden je začel preiskovati žepe.

Teo je izgubil potrpljenje. Stekel je nazaj, vlomil vrata oblačilnice ter se zgrozil. Na stolu je ležal Darian, ves porezan, ves okrvavljen, vse okoli njega je bilo krvavo. Teo je pretresen planil k njemu. Pojma ni imel, kaj mu je, kaj naj ukrene. Bitje vratne žile je bilo komaj zaznati. Potem je na tleh opazil iglo.

»Darian! Darian!« je vpil nanj ter ga poskušal na vse načine spraviti k sebi.

»*Volim ga ...*« je zamrmral Darian in se zrušil v nezavest. (Rad ga imam ...)

Teo ni več odlašal. Zgrabil je mobilnik in poklical rešilni avto.

Zvečer sta v kuhinji za mizo sedela Teo in Živko. Rubi je pripravljala kakav za Tea in zase ter melisin čaj za Živka. Tatí je ležal pod mizo in je bil edini, ki se mu je dalo jesti.

»Jaz sem kriv, ker sem kar čakal, kaj bo. Bal sem se zaradi predstave. Nisem hotel biti nesramen. Čakal sem, da bi ga dobil v pravem trenutku. Upal sem, da se bova pogovorila, da se mi bo zaupal, on pa se je vedno izmikal,« je zmedeno klepetal Živko in si neprenehoma potegoval s prsti skozi razkuštranega ježka. Nemirno se je presedel. Močno si je prizadeval, da bi se zbral, a so mu živci preveč noreli. »Včeraj bi moral takoj kaj ukreniti, ko sem ga videl ... Hotel sem ga pripraviti do tega, da bi šel z mano k zdravniku, pa ni šlo. Nisem vedel, da je tako hudo. Ne bi mu prisodil takšnega početja ...«

Teo je zmajal z glavo ter se pogladil po bradi. Utrujeno se je nasmehnil prijatelju. »Ne obtožuj se, Živko. Videl sem te, kakšen si bil. Čisto v šoku. Tudi jaz sem bil v šoku in sem skoraj

pozabil, da sem zdravnik. Česa takšnega še nisem doživel. Ampak Darianu nihče ne bi mogel pomagati. Do konca se je zadrogiral. In to ne z eno drogo. Z različnimi. Potem se mu je očitno utrgalo in se je porezal po vsem telesu. Bog ve zakaj. Z njim je moralo biti nekaj hudo narobe, mislim – v osebnem pogledu. Razočaranje, nesrečna ljubezen ... Kdo od vaju kaj ve o tem? Ne? No, jaz še manj. Samo tega ne razumem, zakaj, za hudiča, si zaklenil vrata in skril ključ med svoje cunje. Policaji so našli nož, poleg tega so hoteli vedeti še, zakaj sem vlomil.«

»Pa jim menda nisi povedal, da je Živko zaklenil vrata in skril ključ?« se je vznemirila Rubi.

»Nisem, čeprav so kar nekaj vrtali. Rekel sem jim, da se je zaklenil Darian, potem pa se je zaskočila ključavnica, kar se pri takih starih vratih lahko zgodi. Še dobro, da sem vtaknil tisti prekleti ključ na notranjo stran vrat, preden so prišli. Vseeno se bojim, da še nismo opravili z njimi.«

Živko se je iz trenutka v trenutek počutil bolj strašno, Teovo vprašanje pa ga je dotolklo. Opazil je tudi, kako vznemirjeno ga gleda Rubi. »Hotel sem, da ne bi pobegnil,« je ponavljal in si brisal solze. »Mislim, da ne bi v takšnem stanju hotel kam oditi, npr na cesto ali pa se peljati z avtom ...« Potem je dodal: »Upam, da ne mislita, da sem hotel, da bi umrl ...«

Težko bi odkrito spregovoril o tem, kaj vse je čutil do Dariana, pa tudi moči ni imel, da bi jima do potankosti razlagal vso zgodbo. Najrajši bi takoj pozabil, kako ga je Darian v svoji obsedenosti napadel in ga prisilil, da je pobegnil ter zaklenil vrata. Živko se je veselil, da je vsem prikrl rano na roki, posledico Darianovega izpada. Ni hotel zamazati njegove podobe. Vedel je, da je bilo tisto s ključem Tatíjevo maslo, ker je pes vedno rad kaj skrival. Vedel je še marsikaj, a se je odločil, da bo za zdaj molčal. Vendar se je še naprej počutil strašno krivega, ker je bil Darian Teov bratranec. Glodalo ga je nesmiselno prepričanje, da bi Darian preživel, če bi pustil vrata odklenjena. Če bi zbral dovolj poguma in mu odvzel nož, namesto da je skrbel zase ...

Pozvonilo je. Teo je razumevajoče potrepljal Živka po rami in odšel v predsobo. Zaslišala sta Ištvanov glas.

»Nismo te pričakovali,« je začuden dejal Teo. »Izvoli naprej.«

»Prišel sem se posloviti,« je brez zavlačevanja povedal Ištvan. Sedel je na ponujeni stol. Gledal jih je naravnost v oči, kot je gledal vedno, kadar je s kom govoril. Čez nekaj hipov je v odgovor na Teova vprašanja pojasnil: »Darian se je že prej fiksiral. Zafiksiran je bil tudi takrat, ko sva se srečala na pumpi.«

»Kako to veš?« je nemirno vprašal Živko.

Ištvan je odmahnil z glavo. »Kako vem? Zadeval sem se tu pa tam s »travo«, s hašišem; pol leta, ko sem potoval po Afriki. Hotel sem vedeti, kako tam plešejo. Kako je, če plešeš, ko si zadet. Najprej se mi je zdelo kul, potem pa sem nehal, ker sem imel težave. Tako kot Darian.«

»In zakaj nas nisi opozoril na to?« se je razburil Teo.

Ištvan je pogledal Rubi in Živka. Ugotovil je, da mu nista verjela, ko jima je pozimi povedal za Dariana in da ju je izdal pred Teom. »Sori,« je rekel, »nisem vaju hotel zajebrati ...« Vstal je. V očeh je imel solze.

»Ne, čakaj. Kam greš!« je vzkliknila Rubi ter pohitela za njim v predsobo. Ujela ga je za roko. »Ištvan, nočem, da nas zapustiš,« je rekla odločno. »Končati moramo predstavo. Brez tebe je ne bomo. Nihče te ne bi mogel nadomestiti.« In kdo bo nadomesti Dariana? je strto pomislila.

»Na pogreb ne bi prišel, če ne zamerite,« je rekel Ištvan. »Punca pride iz Amerike. Nisem je videl že eno leto. Za predstavo pa – če še nameravate – jasno, velja, kot smo se dogovorili.«

Ko so bili znova sami, je Teo rekel: »Naročil bom vence v našem imenu.« Ni hotel več vrtati v dogodke. Preveč mučno se je počutil.

Rubi ga še nikdar ni videla tako pobitega. Ne na takšen način. »Ne bi rajši cvetja kar tako, mislim, da ne bi bilo v vencu,« je vprašala s stisnjenim glasom. Sovražila je takšne pogovore.

Živko si je s hrbtom roke znova obrisal oči, potem pa nenadoma oživel: »Čakaj ... Se spomnita tistega – »ruže iz domačega vrta za mlado gospođu«?«

»Točno, Živko!« se je razvedril Teo. »Ampak kje naj jih dobimo? Pri nas imamo samo travo in neke grme z velikimi cvetovi. Mama bi me ubila, če bi ...« Zazrl se je v Rubi. »Ti bi lahko šla po vrtnice k staršem.«

Rubi je vsa pretresena kar poskočila. »Na misel mi ne pride, da bi šla ...!«

Živko se je prvikrat v življenju zavedal, kakšno srečo ima z družino, in da celo ve, da se tisti grmi z velikimi cvetovi imenujejo hortenzije in potonike. Njegova družina je bila morda res »ekstravagandna, umetniška, pedrovska familija«, kakor je rekel Teo, a je v njej našel domačnost in naklonjenost, ki so jo očitno vsi okoli njega pogrešali. Vseeno je prijel Rubi za roko ter jo spodbudno stisnil. »Vila moja, daj, za Dariana.«

14. dejanje

Pristne solze so plačilo za spravo

Naslednji popoldan se je Rubi usedla v avto ter se odpeljala proti Postojni. Bil je lep, vetroven sončen dan, podoben tistemu, na katerega ji je Darian nevede pomagal, da se je znova našla. Le da je bilo zdaj poletje. A tisti trenutek ni mislila nanj, na nič ni mogla več misliti. Čutila je le, kako jo boleče stiska okoli srca.

Ustavila se je pred vrtnimi vrati in s prazno glavo obsedela v avtu. Videla je mater, ki je odprla vhodna vrata, da bi pogledala, kdo je prišel. Znova se ji je skrčilo srce. Počutila se je obupno. Šest let, že odkar se je odločila za poroko s Teom, ni prestopila domačega praga. Zdaj pa je bila tukaj zaradi čisto drugega moškega.

Mukoma je zlezla iz avta ter odrinila vrtna vrata. »Mama, veš ...« je zamrmrala z zadrgnjenim glasom.

»Vem, prebrala sem v časopisu,« je rekla mati. V očeh je imela solze.

»Prišla sem po vrtnice za Dariana. Živko me je poslal, ker mi je Darian prinesel domače vrtnice, ko je prvič prišel, pa

smo mislili, da bi mu jih dali namesto venca ... Ti danes nisi v knjigarni?» Ni vedela, kaj govori. Kar nekaj je blebetala.

Mati jo je objela okoli ramen ter jo pobožala po licu. »Danes je sobota, miška moja,« je nežno rekla in jo odvedla v hišo.

Oče je v kuhinji pripravljaval kavo. Z levico. Desnico je izgubil v delovni nesreči že kmalu po hčerinem rojstvu. Ko je Rubi videla njegove dobro ji znane kretnje in je vdihnila domači vonj, je zajokala. Dolgo je jokala v njegovem objemu kot takrat, ko je bila še otrok in se je pri svojih vragolijah večkrat potolkla. Jokala je, ker ne bo več videla Dariana, ker ne bosta nikoli več zaplesala, ker je zaradi njega pozabila na svojega ljubega moža, zaradi katerega se je tako objestno sprla s starši; zaradi vseh stranskih, celo napačnih poti, ki jih je ubirala zadnja leta. Da bi našla srečo, ki je prevečkrat zgrešila njen naslov.

Naposled si je obrisala solze in rekla blaženo: »Očka, ti lahko pomagam skuhati kavo?«

Večerilo se je že, ko so še vedno sedeli v kuhinji za mizo, v polmraku, ker so popolnoma pozabili prižgati luč. Šest dolgih let je bilo treba stlačiti v nekaj ur. Pred Rubi se je nagrmadil kup posmrkanih papirnatih robčkov, ozračje okrog njih pa je olajšano zadihalo. Povedali so si vse. Rubi je zamolčala le tiste nepojasnjene dogodke, ki so se pripetili med Darianom in Živkom pred dvema dnevoma in si jih najbrž nikoli ne bodo znali čisto natančno razložiti. Čutila je, da to ni njena stvar. Da bo morala skrivnosti kot nekakšen dolg nositi s seboj do konca življenja. Ker je tudi Živko zvesto molčal o nekaterih njenih rečeh.

»Pripravila bom večerjo,« je naposled rekla mati in prižgala luč. Zamežikali so v svetlobo.

»Neli Rubina, bi ostala čez noč?« je vprašal oče.

»Zelo rada, očka,« je takoj odvrnila Rubi. »In prosim vaju, če me lahko kličeta kar Rubi. Neli Rubina je lepo, ampak zveni preveč naduto. Poleg tega me je tako vedno klical Darian. No, mogoče naj bo tako vsaj nekaj časa, da se vse malo umiri.«

»Kaj pa Teo? Tudi on te menda tako kliče,« je dejala mati.

Rubi se je zadovoljno spomnila na svojega moža. »Joj, poklicati ga moram. Skoraj bi pozabila.«

Po večerji so se še dolgo pogovarjali o vsem mogočem. O materinem delu v knjigarni, o očetovem vrtnarjenju. Ko je naposled Rubi odšla spat, sta obsedela za mizo, izčrpana od premočnih čustev, a hkrati radostna.

»Veseli me, da zdaj razume, da ji nisva hotela preprečiti poroke s Teom,« je rekel oče.

»Kako šele mene! Vse skupaj je bil neumen nespোরазum. Res ne bi smela reči, da je Teo karierist. Priznam, da me je zaskrbelo, ker sta se hotela poročiti na vrat na nos. Pa tudi prizadelo me je, da naju ni povabila na poroko.«

»Sramovala se naju je, kakor se je sramovala sebe. Uboga najina punčka! Koliko let je trpela! Če bi vedel, kje živi tista nobel babnica s svojo hčerjo, bi šel in ji povedal par krepkih. Ampak veš, mami, odpustili smo drug drugemu, to je najvažnejše.«

»Zdaj bom izrekla nekaj zelo grdega, pa si ne morem pomagati,« je resno dejala mati. »Ti strašni dogodki z Darianom so nama pravzaprav prinesli samo dobro. Brez njega se Rubi morda nikdar ne bi vrnila k nama.«

»Vidiš, vse je za kaj dobro,« je prikimal zamišljeno oče. »Jutri bom odrezal najlepše vrtnice, da jih bosta lahko v ponedeljek nesla v Zagreb. Naj fant počiva v miru.«

Na pogrebu je bilo še bolj mučno kot žalostno. Teo je stal poleg Rubi in zdaj je tudi njega glodala slaba vest. Počutil se je odgovornega za Darianovo smrt. Če ga ne bi bil povabil v Ljubljano, bi bil morda še vedno živ. Morda. Toda koliko časa? Prepričan je bil, da je Darian jemal mamila, še preden je prišel v Ljubljano. A kaj je povzročilo ta nenadni, tragični obrat? Tea je preblisnil spomin na novoletno praznovanje. Spomnil se je, da je tja prišel z nekim kolegom iz Pariza, s katerim sta se držala čisto zase. Potem je v naglici in zasut z delom popolnoma pozabil na to. O, jebemti, je razburjeno pomislil Teo, pa ja ni bil gej! Kdo ve, če stric in teta sploh kaj vesta o tem. Kaj naj jima reče? Če sploh ...

Po pogrebu sta z Rubi počakala, da so vsi odšli, potem sta stopila k Darianovim staršem, da bi se poslovila. Teta ju ni hotela niti pogledati. Oblečena v popolno črnino je neutolažljivo jokala, dokler je ni sestra odvedla k avtomobilu.

»Ne zameri teti,« je rekel stric Teo. »Najin edini sin je bil. Sčasoma bo doumela, da nisi kriv. Da ni nihče kriv. Darian je bil odrasel človek. Poleg tega je vedno hotel sam odločati o svojem življenju.«

»Hvala, stric,« je odvrnil Teo pobito. »To, kar si rekel, mi veliko pomeni. Vem, da je tudi tebi težko, ampak vseeno te bom nekaj vprašal. Sta s teto morda kdaj opazila, da se Darian čudno obnaša? Mislim že prej, ko je bil še otrok ali pa najstnik.«

Stric je dolgo molčal, gledal v tla, kot da preudarja, kaj bi povedal. Potem je spregovoril z mirnim, utrujenim glasom: »Darian je bil vedno drugačen od vrstnikov. Samosvoj, mnogo bolj občutljiv, zelo čustven. Spomnim se, da je bil star enajst let, ko je Bruna zbil avto. Bruno je bil naš pes. Darian je bil strašno navezan nanj. Zvečer se je zaprl v svojo sobo in se ves porezal po telesu. Tisto je bila grozna reč, še posebej za njegovo mamo. Šolski psiholog ga je vprašal, zakaj to počne. Veš, kaj je odvrnil? Da ga potem manj boli duša. Včasih se mi dozdeva, da je bil Bruno edino bitje, s katerim je bil zares srečen.«

Stric je premolknil in si obrisal vlažne oči. Teo se je blede nasmehnil in prikimal. Vedno trdneje je bil prepričan, da se je moral Darian počutiti naravnost strašno; da je v sebi dušil ogromno čustvene zmede, ki je ni hotel priznati nikomur, niti sebi. Nikoli ne bom izvedel, zakaj ne, je pomislil.

»Ne vem, ali se spomniš, da je pri osemnajstih odšel v Pariz na izpopolnjevanje,« je znova povzel stric. »No, ni se več vrnil. Od takrat sva ga videla samo enkrat – ko je dopolnil dvajset let. Šla sva ga obiskat. Ponesrečen obisk ... Mirjana ga je rotila, naj se vrne domov z nama. Ni hotel. Rekel je, da je njegov dom zdaj tam, v Parizu. Še danes ne razumem zakaj. Priznam, da naju je prizadelo in užalilo. Prekinili smo stike. Vem, nisva ravnala prav, ampak zdaj se ne da več pomagati ...«

Ko so stopali dalje proti izhodu s pokopališča, je Teo še vedno napeto tuhtal, ali naj strica povpraša o bratrančevi zasebnosti, ki se je pravzaprav tikala le njega samega. Najbrž sta že sama uganila. Zakaj bi potem sploh drezal v to ... Ali pač? Omahoval je.

Čas do odhoda se je iztekal, Teo je bil v vedno večjem precepu. Vsako sekundo se je počutil huje. Obrnil se je k Rubi. Njuna pogleda sta se za hip ujela. Rubi je odkimala. Teo ni vedel, ali je bilo zgolj naključje ali je zaznala njegovo stisko, toda odločil se je, da bo molčal. Nato mu je odleglo.

Na parkirišču so se poslovili, čeprav jih je stric povabil k sebi domov na prigrizek. A Teo je imel v avtu Živka in še eno njihovo plesalko, ki sta komaj čakala, da bi odšli. Tako sta se z Rubi, malce olajšana z dobrim izgovorom, poslovila od strica in prisedla v avto. Zvečer so se utrujeni molče pripeljali v Ljubljano.

15. dejanje

Razpočeni milnati mehurčki in pocukrana oblekica Brigitte Bardot

Ura je bila skoraj deset, ko sta Teo in Rubi stopila v stanovanje. Obstala sta v predsobi. Prvič v šestih letih se jima je zazdelo nekam pusto in tuje. Rubi je v somraku najprej uzrla na omarici šop ključev od gledališča, ki jih je uporabljal Darian. Na obročku je visel majhen kovinski pes. Nikakor se ni mogla spomniti, kako so se ključi znašli tam. Dotaknila se je pisanega traku, na katerega so bili pripeti. Solze so se ji ulile. Zakopala je obraz v Teov suknjič, kot da bi se hotela skriti pred vsem svetom.

Teo jo je objel in nerodno stisnil k sebi. Čutil je, da se je njegova samozavest, ki jo je vztrajno zgradil in z velikimi napori širil okrog sebe, zamajala prav do temeljev. Mikavni nazivi, visoke številke na njegovem bančnem računu in očetovo hvalisanje s sinovimi dosežki v družbi so se mu zdaj razpočili pred očmi kot prosojni milnati mehurčki. Darianova

smrt je brez milosti pometla vse okraske ter ga prisilila uvideti dejstva.

»Lahko bi še živel, če bi povedal resnico,« je med ihtenjem izdabila Rubi. »Pa zakaj je ni ...? Zakaj, Teo ...?«

»Ne vem, srček, ne vem,« je ponavljal z zadrgrnjenim grlom ter jo božal po laseh. Najhuje od vsega je bilo, da se je počutil tako obupno nemočnega v tolažbi. »Ni si upal. Ni znal. Ni mogel, kaj vem. Samo zdravnik sem. Nisem jasnovidec. Pridi.«

Odvlekla sta se v dnevno sobo in sedla na kavč. Solze so tekle, minute prav tako. Dolgo in v tišini. Naposled je Rubi sedla pokonci in resno pogledala Tea. »Ne bi hotela več živeti, če bi se midva skregala,« mu je rekla.

Teo si je z dlanjo otrl oči ter se ji nasmehnil. »Kdo pa pravi, da se bova. Trapica moja. Bučka.« Vzel jo je na kolena in jo zazibal kakor majhnega otroka. »Rubi,« jo je poklical preprosto; prvič, odkar sta se spoznala. »Zadnje dni sem veliko razmišljal ... Ne glej me tako nejeverno! Res sem. Priznam. V ambulanti sem sedel sam, zunaj so čakali pacienti, jaz pa sem razmišljal, kako naj grem dalje. Kako bo z nama. Živko je imel prav, veš. Zaslužiti denar ni vse. Treba ga je tudi porabiti. Alešu sem predlagal, da bi en mesec sam vodil najino ambulanto. Strinjal se je. Zato, Rubi, bova za en mesec odšla nekam daleč proč od tega norega, z delom obsedenega sveta in si vzela čas zase. Se strinjaš? Kam bi šla?«

»Pojdiva kam na sever, med Vikinge. Rada bi videla fjarde,« se je razveselila Rubi ter ga objela. Obšla jo je neizmerna hvaležnost. Jasno je spoznala, koliko pomeni trden in varen pristan za njeno spremenljivo umetniško dušo. Ne glede na pomanjkljivosti, ki jih je Teo imel, je vendarle nikoli ni pustil na cedilu. To je marsikdaj več, kakor vse drugo. Začutila je, kako globoko je naklonjena svojemu možu, kako zelo ga ceni. In obšla jo je drobna, igriva misel na otročka, o katerem je sanjaril Teo.

Na vzhodu, tik nad gričevjem, se je že razpotegnila svetla rumenkasta črta, ko sta naslonjena drug na drugega trdno zaspala.

Rubi je zbudilo pozno jutranje sonce, ki ji je predrzno sijalo naravnost v obraz. Spodaj so v grmovju čivkali večno lačni

vrabci. Odgrnila je odejo, s katero jo je zjutraj pokril Teo, preden je odšel v ordinacijo, vstala in odprla okno na stežaj. Poletna toplota je ovila njeno telo in jo prežela z ugodjem. Težo zadnjih dogodkov je omililo dolgo spanje, pogled na drevesa v parku pred njihovim blokom ter megličaste gore v daljavi. Ob tej domači podobi so postali nekako neresnični in oddaljeni.

Potem je znova zagledala Darianovega kovinskega psa na omarici. Ljubeče ga je snela z obročka, ga stisnila v dlan za nekaj trenutkov in nato postavila na okensko polico. Zažarel je v soncu. V spalnici je odprla omaro. Njena oblačila so se prazno in bahavo nastavila njenim očem. Odrinila jih je na eno stran in potegnila ven rožasto poletno oblekico iz muslina, ki jo je dobila kot srednješolka. Oče in mati sta ji jo kupila v Trstu za osemnajsti rojstni dan. Rubi je ni še nikdar oblekla. Zdela se ji je preveč pocukrana in staromodna. Danes pa je zdrknila vanjo z zadovoljstvom. Pogledala se je v ogledalo in se zahihitala kot takrat, ko je bila še deklica. »Samo še slamnik mi manjka, pa bom takšna kot Brigitte Bardot. Me prav zanima, kaj bodo rekle moje »cimre«, ko me bodo popoldne videle v tej obleki,« je radovedno zamrmrala. Potem se je šla oprhat.

Opoldne se je odpravila zdoma s kolesom.

Spodaj pri trgu jo je čakal Živko v svojem oboževanem rdečem platnenem suknjiču in črnih kratkih hlačah. Okrog vratu je imel ovit svetlo modri šal, ki je Tea spravljal ob živce. »Misliš, da bi moral biti ves oblečen v črno? Ali vsaj v temno sivo?« je takoj vprašal negotovo.

Rubi je odločno odkimala. »Ni govora. Darian je sovražil črno barvo, saj veš,« je odvrnila.

»Hvala,« je potolaženo rekel Živko. »Sicer pa si tudi ti vsa rožasta.«

Tatí se je s sprednjima tacama povzpел na kolo. »Malo si prevelik za mojo košaro, ampak naj ti bo, ker vem, da se rad pelješ,« se je zasmejala Rubi. Tatíju je bilo čisto vseeno; zadovoljno se je ves stlačen pustil premetavati kockastemu tlaku, ko so odpešali vzdolž Ljubljanske.

»Kaj bomo počeli jeseni?« je vprašal Živko zamišljeno.

»Kako kaj! Naša predstava bo. In posvetila jo bom Darianu. Ištvan bo dal fotografije s prejšnjih vaj. Skupaj s tistimi s predstave bomo priredili razstavo. To hočem narediti za Dari-ana. Brez njega jaz najbrž ne bi ... Saj veš ...« Rubi je umol- knila. Nekaj hipov je premagovala solze, a so vseeno pritekale. Odrešujoče solze olajšanja.

»Čakaj, čakaj! To je sijajna ideja.« Živko je potegnil iz žepa svoj veliki robec in ji jih otrl. »»Fotke« in razstava!« se je navdušil. »Razstava v našem gledališču, pa še kje, npr v Sre- čovi galeriji v Piranu in Andrejini galeriji v Mariboru ...« Nena- doma je zaskrbljeno umolknil. »Kaj pa njegova vloga?«

Rubi ga je pogledala s solznimi očmi in se nasmehnila. »Živ- kozlati, jaz sem magnet za prave plesalce. Si pozabil?« Po- tem ga je prijela pod roko in skupaj sta odšla proti Trnovem.

16. dejanje

Začetek nove ljubezenske zgodbe

Naslednjo nedeljo sta se Rubi in Teo prvič skupaj odpeljala na kosilo v Postojno.

